

ဟာယူကီ မူယာကာမိ
The Elephant Vanishes Haruki Murakami

ဆင်
တကောင်လုံး
ပျောက်ဆုံးခြင်း

ဝတ္ထုတိုရှု

ဒီနိုဗို ပြန်ဆိုသည်

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြော လေးလေးနက်နက်တွေ : သူ ဟာယူကီ မူယာကာမိ

ပြီးခဲ့သည့် နှစ် ၂၀၁၁ အောက်တိုဘာလတွင် လန်ဒန်နှင့် အမေရိကားရှိ မြို့ကြီးများ ရှိ စာအုပ် ဆိုင်များ ကို ထူးထူးခြားခြား သန်းခေါင်ကျော်အထိ ဖွင့်ပေးထားခဲ့ရသည်။ အကြောင်း ကတော့ မူယာကာမိ၏ နောက်ဆုံးထွက်ရှိသည့် ဝတ္ထုကို စောင့်စားနေကြသော ပရိသတ်များ မှာ များ ပြားလှ သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒီဝတ္ထုက ဟယ်ရီပေါ့တာလည်း မဟုတ်။ ဂျန်ဘာသာမှ ပြန်ဆိုထားသည့် စာမျက်နှာ ၁၆၀၀ ရှိသော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် လူတွေ ဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်စိတ် လှုပ်ရှားနေခဲ့ကြတာပါလဲ။

ဟာယူကီမူယာကာမိ၏ ဝတ္ထုသစ် 1၇84 ကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ် နှစ် ဂျန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့ စဉ်က တစ်ရက်တည်းနဲ့စာအုပ်အများ စု ကုန်သွားခဲ့သည်။ ဂျန်ပြည်၏ အကြီးဆုံးစာအုပ်ဆိုင် ကီနို ကူနိယာဆိုင်ကြီးမှာ စာအုပ်ကို တစ်မိနစ်တစ်အုပ်နှုန်းထက်ပိုပြီး ရောင်း ခဲ့ရသည်။ ပထမလမှာ ပင် စာအုပ်တစ်သန်းကုန်သွားခဲ့သည်။

ပြင်သစ်တွင် သြဂုတ်လအတွင်း စာအုပ် ၇၀၀၀၀ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သော်လည်း တစ်ပတ်အတွင်း အသစ်ထပ်မံရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသည်။ အမေရိကန်ဒေါ်ကွန်းတွင် အွန်လိုင်းအရောင်း ရဆုံး စာအုပ်နှစ် ဆယ်ထဲ ဝင် ခဲ့သည်။ သည့်အတွက် ယူကေနှင့်အမေရိကတွင် ညကြီးသန်းခေါင် စာအုပ်ဆိုင်များ ကို ဖွင့်ထားဖို့ စီစဉ် ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါမျိုးနောက်ဆုံးကြုံဖူးတာ ဟယ်ရီပေါ့တာပရိတ်သတ်ဟု လန်ဒန်ရှိစာအုပ်ဆိုင်ရှင် မာရီယန်က ဆိုသည်။ ‘လောလောဆယ်မှာ သူ့လိုစာရေး ဆရာမျိုးမရှိသေးဘူး၊ သူက လုံးလုံးကို ကွဲပြားတယ်’ဟု လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်ရှိ Waterstone စာအုပ်ဆိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကပြောသည်။

‘ကျွန်တော် သဘောကျတာက သူက ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ကို

ဘယ်တော့မှမရှင်းပြဘူး။ ဇာတ် ကြောင်းကိုပဲ ပြောသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းကို သူ့ဘာသာသူမျောနေစေတယ်။ စာအုပ်ဆုံးသွားသည် အထိလည်း တကယ့်အဖြေဟာ ဘာလဲပြောမသွားဘူး၊ ဒီတော့ တသသနဲ့ ကျန်ရစ်တယ်’

‘သူက တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ရတာ ကို စိတ်သန့်တယ်။ သူ့လုပ်နေကျတွေ ပဲ ဆက်လုပ် နေခဲ့ တယ်။ အဲဒါတွေ က သေလောက်အောင် ပျင်းစရာကောင်းလှပေမယ့်လည်း သူ ကတော့ လုပ်ဆဲပဲ။ သူကနားလည်ဖို့ခက်တဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေ က သူ့ကိုသဘောကျကြတယ်လို့ ထင်တယ်’

အစဉ်အလာအရတော့ ဂျပန်ဝတ္ထုတွေ က အနောက်တိုင်းမှာ သိပ်မကျော်ကြားလှဟု သူ့စာအုပ် ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ပေးသော ဟားဘတ်ပါမောက္ခ Jay Rubin ကဆိုသည်။

အနောက်တိုင်းမှာ သိကြတာက စစ်ပြီးခေတ်စာရေး ဆရာ Yukio Mishima တစ်ယောက် သာ။ သို့ပေမဲ့ ရောင် :အားက ဘာမှမဆိုင်း။

မူယာကာမိ တစ်ယောက် ၁၉၈၇ ခုနှစ် မှာ သူ၏ ငါးအုပ်မြောက်ဝတ္ထု Norwegian Wood ဖြင့် စာပေရေစီးကြောင်းပေါ် ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝတ္ထုခါင်းစဉ်က ဘီတဲလ်သီချင်းခါင်းစဉ် ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာက ကျော်မြို့ပြင်ဘက် တောင်ကုန်းတွေ ပေါ်က နာလန်ထဆေးကုဌာနတစ်ခုမှာ နေကြသည့် လူငယ်တစ်စုအကြောင်း ရေးထားသည့်အချစ်ဝတ္ထုဉာဏ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်က ဂျပန် လူငယ်တွေ ကြား အရူးအမူးစွဲလမ်းစေခဲ့သည်။ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံတည်းတွင် အုပ်ရေလေးသန်းကျော် ရောင် ချခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

‘Norwegian Wood ကလုံးလုံး သရုပ်မှန်ပုံစံနဲ့ သူ့စမ်းသပ်ရေး ထားတဲ့ ဝတ္ထုဉာဏ်ပုဒ်ပါ’ဟု 1၉84 ၏ ဘာသာပြန်ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အရီဇီးနားတက္ကသိုလ်မှ Philip Gabriel က ဆို သည်။ ထိုစာအုပ်က အရောင် :သွက်စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ရှေ့စာအုပ်တွေ မှာ လို သရုပ်မှန်လွန် အရေး အ သားတွေ ကို ရှောင်ရှားခဲ့သည်။

ရှေ့ပိုင်းဝတ္ထုတွဲ ကို ဂျန်စာရေး ဆရာတွေ က သိပ်လက်မခံကြ။ သူ့ရဲ့ စတိုင်က ပဟေဠိဆန်ပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်စေသည်ဟု Gabriel ကဆိုသည်။

သူ၏ စကားပြောရေး ဟန်နှင့် အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု ကို မကြာခဏရည်ညွှန်းမှု တွေ က ဂျန် စာပေ အစဉ်အလာကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေသည်။ နိဘယ်ဆုရ Kenzaburo Oe က သူ့ကိုအပေါ်စား Pop စာရေး ဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း Philip Gabriel ပြောခဲ့သလိုပင် သူကနဦးလက်ရာတွေ က ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှု အလွန်ခေတ်က ဦးတည်ရာမဲ့နေတဲ့ သူ့မျိုးဆက်ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။ မူယာ ကာမိဝတ္ထုတွဲ က ဂျန်မှာ ဇာတ်အိမ်တည်ထားသော်လည်း သူ့ကိုငဲ့တွယ်သည့် အထီးကျန်မှု၊ ပျင်းရိပြီး ငွေဖွယ်ကောင်းမှု၊ ဆုံးရှုံးမှု စသည့် အကြောင်းအရာများ က နေရာအနှံ့အပြားက စာဖတ်သူများ အတွက် အရေး ပါလှပေသည်။

Jay Rubin က ‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ မူယာကာမိကို လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အမြင်နဲ့ မချဉ်းကပ်ပါနဲ့၊ လူ သားဦးနှောက်နေရာကသာ ချဉ်းကပ်ပါ’ဟုဆိုသည်။

မူယာကာမိကို ပိုလန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည့် Anna Zielinska-Elliott က Norwegian ကို ဖတ်ကြတဲ့ ပိုလန်ပရိသတ်တွေ ဟာ ဂျန်ဒဏ္ဍာရီဇာတ်လမ်းအဖြစ် မျှော်လင့်ပြီး ဖတ်ကြပေမယ့် အဆုံး ကျရင် သူ့ကိုတခြားတစ်နည်းတစ်ဖုံမြင်ပြီး ချီးကျူးသွားကြတာပဲဟုဆိုသည်။

သူ့အပေါ်အစောပိုင်း သုံးသပ်ချက်တွေ မှာ ချယ်ရီပွင့်ချိန်တွေ၊ တခြားဂျန်အမှတ်လက္ခဏာ တွေ ကို ခေါင်းစဉ်တပ်လေ့ရှိကြပေမယ့် နောက်ပိုင်းတဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်လို့သွားခဲ့သည်။

‘သူဟာ စာဖတ်သူတွေ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရှေ့တိုင်း အငွေ့အသက်တွေ ကို ပထမဆုံးချိုး ဖျက်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဂျန်စာရေး ဆရာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ တော့ သူ့ကို ဂျန်စာရေး ဆရာအဖြစ် မမြင်ကြတော့ပါဘူး’

မူကာယာမိ၏ ကေစာဆန်လှသည့် အနေအထားက

သူ့ကိုပိုပြီးအထင်ကြီးလေးစားအောင် လုပ်နေခဲ့သည်။ မီဒီယာတွေ က လူအများ
နဲ့ဆိုင်သည့်ကိစ္စတွေ အပေါ် သူ့ထင်မြင်ချက်ကို မပြတ်ထုတ် ပြန်ပေးလေ့ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ
ကတော့ အင်တာဗျူ လုပ်ခဲ့သည်။ ဖူကူရှီးမား နျူကလီးယားကပ်ဘေး အပြီးတွင်
သူကနျူကလီးယား ဆန့်ကျင်ရေး ကို ပြောလာခဲ့သည်။ သူ့စကားလုံးများ ကို ဂျန်မီဒီယာ
အများ အပြားက ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လည်း သူ့အဖို့ ကမ္ဘာကြီးနှင့်အဓိက
ဆက်သွယ်ရာလမ်း ကြောင်းမှာ စာအုပ်များ သာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

Philip Gabriel ကတော့ သူ့ကိုဂလိုဘယ်ကမ္ဘာကြီးကို ပြောကြားနေသည့်
တကယ့်စံပြခေတ် သစ်စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ်မြင်သည်။

‘တချို့ဝတ္ထုတွဲ က နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ကို တွယ်ဖက်ထားတဲ့အတွက်
ဘာသာပြန်လိုက် တဲ့အခါ အလွယ်တကူ ချီးကျူးမှု ကို ရလေ့ရှိတယ်။ မူယာကာမိရဲ့
ဝတ္ထုအတော် များများ ကတော့ ပြောင်းပြန်ပါပဲ’ဟုဆိုသည်။

အာရှအရှေ့ဖျားတွင် သူဒလစ်ရစ်ဆန်လှသည့် ဖန်တီးမှု အရေး အသားစတိုင်ကို
တုပရေး သား လွန်းကြသဖြင့် မူယာကာမိမျိုးဆက်ကလေးတွေ ဟုပင် အမည်
ပေးထားကြသည်။ စာဖတ်သူတွေ က မူယာကာမိဝတ္ထုတွဲ ကတစ်ဆင့် သူတို့အရွယ်
ချွန်းဆပ်အမျိုးသားတက္ကသိုလ် ဂျပန်စာပေပါမောက္ခ နိုရိုကို ကာယာနုမက ရေး ထားသည်။

‘သူတို့တွေ က ဂျပန်လူငယ်တွေ မှာ လည်း သူတို့နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပြနေစေ့တွဲ ၊
ပုပန်မှု တွေ ၊ ခံစား ချက်တွေ ရှိကြတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာကြတယ်’

အနောက်တိုင်းတွင် လည်း သူ့ကိုလေးစားမှု က တိုးပွားလို့နေခဲ့သည်။ Jay
Rubin က ‘သူဟာ ကျွန်တော် တို့ခေတ်ရဲ့ အသံလား၊ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့
ယဉ်ကျေးမှု ပေါင်းစုံက လူတွေ ရဲ့ တုံ့ပြန် မှု အရပြောရရင် သူ့စာတွေ က ဖမ်းဆုပ်ဖို့ခက်ခဲတဲ့
အရည်အသွေးတစ်ခု ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ အရည်အ သွေးက သူ့စာတွေ ကို
သက်ဝင်နေစေခဲ့တယ်’ဟုဆိုသည်။

သို့သော်လည်း ပရောဖတ်တွေ လိုပဲ စာရေး ဆရာတွေ မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုမှု ကို ခံရလေ့မရှိ။ မူယာကာမိလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ သူ့မှာ စီးပွားရေး အရ အောင်မြင်လှသည်။ ဒါကိုကပဲ ဂျပန်ပြည်မှာ ကျိန်စာသင့်ခံရသလို ဖြစ်စေသည်။ ဂျပန်စာပေအစဉ်အလာက လူကြိုက်များသည့် ရောင်တမ်းဝင် စာအုပ်များနှင့် စာပေသန့်သန့်စာအုပ်များ ကြား ပြတ်ပြတ် သားသားခွဲခြားလေ့ရှိသည်မဟုတ်လား။ အတွေ့အခေါ် နက်နဲလှသည့် စာရေး ဆရာများက အကုတော ဂါဝါစာပေဆုကို ရဖို့ကြိုးစားကြသည်။ ရောင်တမ်းစာရေး ဆရာတွေကတော့ နာအိုကီစာပေဆုကိုရဖို့ လုံးပန်းကြသည်။ မူယာကာမိကတော့ ဒီနှစ် မျိုးလုံးမဟုတ်။ မူယာကာမိရဲ့ စာတွေက ဒီနှစ် ခုကြားမှာ ရှိနေခဲ့သည်။ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက်ဟာ အဆင့်အတန်းမြင့် စာပေတစ်ခု ဖြစ်ဖို့ ရေးမယ်ဆိုရင် စာအုပ်ကရောင် ရဖို့မရှိ။ ဂျပန်ဝတ္ထုတွဲ ထဲမှာ အရောင် ရဆုံး စံချိန်တင်သွားတဲ့ မူယာကာမိရဲ့ Kafka on the Shore က စာပေရသဂုဏ်ဒြပ်ကို အလေးထားတဲ့ ဂျပန်အစဉ်အလာသမားတွေ ကို မခံချီမခံသာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

မူယာကာမိကိုယ်တိုင်လည်း သူ၏ ရေးဟန်က အလွယ်တကူ ဖတ်လိုရသည့်စတိုင်မျိုးကို ရေးထားပါသည်ဟု ဝန်ခံသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ရာတွေကို အပျော်ဖတ်သက်သက်ပါဟု စွပ်စွဲမှုတွေ ကိုလည်း ဂရုတစိုက် ငြင်းဆန်လေ့ရှိသည်။

‘ကျွန်တော်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေက ကျွန်တော် ဝတ္ထုကို သုံးလေးကြိမ်ပြန်ဖတ်လေ့ရှိကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ဖတ်ရလွယ်တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုတွဲက နားလည်ရတော့ မလွယ်ပါဘူး’ဟု သူကဆိုသည်။

ဥပမာ A Wild Sheep Chase နဲ့ The Wind-up Bird Chronicle တို့မှာ သူဟာ ရှုပ်ထွေးလှသည့် အကြောင်းအရာများကို ကိုင်တွယ်ပြခဲ့သည်။ နှစ်ဆယ်ရာစု ပထမတစ်ဝက်မှာ ဂျပန်ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းလှတဲ့ ကိုလိုနီဝါဒအကြောင်းပြောရင်း တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူတို့မျှော်မှန်းထားတဲ့ ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ မျက်ရည်တွေ နဲ့ လဲလှယ်ဖို့ကြိုးစားနေကြတဲ့ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ရုန်းကန်မှုကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်စေ ကျော်ကြားမှုအတွက် သူ့မှာ ရှက်မိတာမျိုးမရှိ။

‘အချို့လူတွေ က စာပေကိုစာဖတ်သူ အနည်းငယ်ပဲ ရှိနိုင်တဲ့ တန်းမြင့်ယဉ်ကျေးမှု လို့ ထင်ကြ တယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ အဲဒီ လိုမထင်ဘူး၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ပေါ့ယဉ်ကျေးမှု တွေ ဖြစ်တဲ့ တီဗွီ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ၊ ဗီဒီယိုဂိမ်းတွေ ကို ယဉ်နေရတာ ပါ’ဟု သူကဆိုသည်။

မူယာကာမိပြောသလိုပင်၊ သူဝတ္ထုရေး ဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာပုံက ထူးဆန်းလှပါသည်။ အနုပညာလင်းပွင့်သည့် တဒဂီအတွင်း မှာ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီ အချိန်က ၁၉၇၇ ခုနှစ် ၊ သူက တိုကျိုက ဂျင်ဂူးအားကစားရုံမှာ သူ့အကြိုက်ဆုံးဘွဲ့စာအုပ်အသင်း Yakult Swallows ကစားတာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒေဂေတန်က နှစ် ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်တဲ့အခိုက်မှာ သူ့နားထဲမှာ သူ့ပထမဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သော Hear the Wind Sing ကို စရေး ဖို့ တိုက်တွန်းနေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဒါဟာ ကျွန်တော် ဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး အခိုက်အတန့်တစ်ခုပါပဲဟု နောင်မှာ သူပြန်ပြောပြသည်။ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုခန့်အကြာမှာ တော့ အလွန်အရေး ပါလှသော Norwegian Wood ကို ထုတ်ဝေ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီ မတိုင်ခင်ကအထိ မူယာကာမိရဲ့ စာပေအရေး အသားတွေ ကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သော ထူးဆန်း လျို့ဝှက်လှသည့် စိတ်အခြေအနေက လက်ဖျားခါအံ့ဩရတဲ့အထိတော့ မ ဖြစ်သေးပါ။ Norwegian Wood ကတော့ အံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ပင်။ အရှက်အကြောက်ကြီးသည့် စာရေး ဆရာမှာ တစ်မဟုတ်ချင်းပင် အယ်ဒီတာတွေ ၊ ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းလာခဲ့သည်။ ဒီအတွက် သူ့ရဲ့ ဇာတ်ကောင်အများ စုလိုပဲ သူလည်း ဒီဗီအားကနေ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပါတော့သည်။ နောက်ထပ်ဆယ်နှစ် နီးပါးကို ဂရိ အီတလီနဲ့ အမေ ရိကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးပြီး နေထိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဟာ ကျွန်တော် တို့ ဂျပန်ပြည်အတွက် အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုပဲလို့ ထင်တယ်။ ဒါဟာကောင်းသလား၊ ဆိုးသလားဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းတော့ အစစအရာ ရာ အားလုံး ပြောင်းသွား ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်တော် အတွက်လည်း အဲဒီ ကာလက အလှည့် အပြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဟာ အဲဒီ ကာလမှာ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျပန်လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက် ပေးဆပ်ဖို့

ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိပါတယ်’

ယနေ့အချိန်မှာ တော့ မူယာကာမိဟာ တိုက်မြို့လယ် ခေတ်ဆန်လှတဲ့
Omotesando က အခန်းတစ်ခုမှာ နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ သူ့ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးက
ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဆန်လှသည်။

‘ဘယ်တော့မဆို သူကရှင်းနဲ့ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အဝတ်အစားတွေ ပဲ
ဝတ်ဆင်တတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကို ဆယ်ကီလိုမီတာပြေးမယ်၊ အစားအသောက်ကို
ဆင်ခြင်မယ်။ အိပ်ရာစောစောဝင်၊ အရက် မတက်ခင်စာထရေး မယ်။ သူ့ပုံစံ ကတော့
ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒီအတိုင်းပါပဲ’ဟု သူနှင့်အနှစ် သုံးဆယ် လောက် သိကျွမ်းခဲ့သည့်
သရုပ်ဖော်ဆရာ၊ စာရေး ဆရာ မီဇူမာရအမ်ဇိုင်းက ဆိုသည်။

တစ်ခုတည်းသော ပြောင်းလဲမှု ကတော့ သူ့အရေး အသားတွေ ပဲ ဖြစ်သည်။
မူယာကာမိအနေနှင့် သူ့စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ ထူးခြားတဲ့ဆက်သွယ်မှု တွေ ရှိနေခဲ့သည်။
သူ့ပရိသတ်အများ စုမှာ ဂျပန်မြို့ပြမှာ နေကြသော ပညာတတ် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွေ
ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့တွေ ရဲ့ လောကအမြင် တွေ ဟာလည်း မူယာကာမိဝတ္ထုတွဲ ထဲကလိုပဲ
ပြောင်းလဲသွားကြပါပြီ။ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ စီးပွားရေး ပူဖောင်း ကြီး တင်းကားနေခဲ့သည့် ၈၀
ကျော်ခုနှစ်တွေ မှာ တော့ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေ ဟာ တအားကို အေးစက် စက်နိုင်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ကင်းကွာလို့နေခဲ့ကြသည်။ မူယာကာမိက ‘အလွန်ကို အေးဆေးစမတ်ကျတဲ့
စိတ်ကူးတွေ ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဟာ တကယ့်လောကကြီးထဲက ထွက်ပြေးနေခဲ့တယ်။ ဒါကို
သဘောမ ပေါက်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကကြီးနဲ့ တည်ရှိဆဲစနစ်တွေ ကို
ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် ဝတ္ထုတွဲ ဟာ အစစအရာရာ
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဇာတ်ကောင်တွေ က စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ကိုပဲ
ရှာတော့တယ်။ အဲဒါကို ရရှိဖို့ သူတို့တွေ က ပြင်း ထန်လှတဲ့အင်အားတစ်ခုကို
တိုက်ခိုက်ရပါတယ်။ အဲဒါဟာ မကောင်းမှု စွမ်းအားတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော် မြင်တာတော့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် စံပြပါ ပဲ။
ဒါကိုကပဲ ဝတ္ထုရဲ့ စွမ်းအားပါပဲ’

သူကစာအရေး လည်း သွက်သည်။ ဝတ္ထုတိုတွေ ၊ ဝတ္ထုမဟုတ်တဲ့ အရေး အသားတွေ ၊ ကလေး စာအုပ်တွေ ကို ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ခရီးသွားစာပေတွေ ၊ အကင်ဆေးတွေ ၊ ဝတ္ထုတိုတွေ ၊ ဝတ္ထုလတ်တွေ နဲ့ ဝတ္ထုမဟုတ်တဲ့ စာအုပ်နှစ် အုပ်ရေး သားခဲ့သည်။ သူ၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုများ တွင် အစစ်အမှန်နှင့် ယုံတမ်းပုံပြင်များ ၊ မူခင်း စုံထောက်ဇာတ်လမ်းများ ၊ သိပ္ပံစိတ်ကူးယဉ်များ ကို နယ်စည်းမခြား ရောမွှေ ထားတတ်သည်။

ဥပမာ Hard-Boiled Wonderland and The End of The World တွင် တကယ့်ကို စိတ်နှစ် စိတ်ရှိသော ဇာတ်ကောင်ကို ခြယ်မှု နိးထားသည်။

ဂျန်နိုင်းငံပြင်ပတွင် လူသိအများ ဆုံး ဖြစ်မည့် The Wind-Up Bird Chronicle တွင် ပျောက်ဆုံး သွားသော ဇနီးသည်ကို ရှာဖွေနေသည့် လူ တစ်ယောက် အကြောင်းဖြင့် သမားရိုးကျစွင့်ထားပြီး တ ဖြည်းဖြည်းနှင့် တိတ်တဆိတ်အသွင်ပြောင်းလာခဲ့ရာ Laurence ၏ Tristram Shandy နောက်ပိုင်း တွင် အဆန်းကြယ်ဆုံး အရောအနှောဇာတ်ကြောင်းပြော ပုံစံအ ဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ဆိုဖိုကလီ (Sophocles) ၏ Oedipus Rex ကို အခြေခံထားပြီး ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကိုရှာဖို့ တိုကျိုကို ထွက်ပြေးသွားသော ဆယ့်ငါးနှစ် သားချာတိတ်လေး ကပ်ဖကာတာမူယာရဲ့ အကြောင်း ရေး ထား သည့် Kafka on the Shore ဝတ္ထုရှည်ကြီးမှာ သူ၏ နောက်ထပ်နာမည် ကြီးလက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ် ပင်။ မူယာကာမိ၏ ကမ္ဘာမှာ ရင်းနှီးပြီးသား သင်္ကေတများ (ဥပမာ ရေတွင် ၊ အလွတ်၊ မြေအောက်မြို့)ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့် ရူပကတစ်ခုပင်။ သို့သော် ထိုသင်္ကေတများ ၏ အဓိပ္ပာယ်များ ကိုတော့ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာထိ တင်းကျပ်စွာ ထုပ်ပိုးထားခဲ့သည်။

မူယာကာမိ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဖြစ်သည့် ဆင်တစ်ကောင်လုံးပျောက်ဆုံးခြင်း ဝတ္ထုတိုစုတွင် နှစ် လိုဖွယ်၊ ရင်မောဖွယ် ပဟေဠိဆန်လှသည့် ဝတ္ထုတို(၁၇)ပုဒ်ပါရှိသည်။ ထိုအထဲမှ အချို့မှာ The New Yorker တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ မူယာကာမိက ဤဝတ္ထုတိုများ ထဲမှာ စိတ် ကူးနှင့် အစစ်အမှန်၊ အမှတ်ရမှု များ နှင့် ထင်ယောင်မှားမှု များ ၊ ပြင်ပရပ်လောကနှင့်

ရုပ်လွန်နယ်ပယ်တို့ကို ရောမွှေရေး သားထားသည်။ သူ၏ ဇာတ်ကောင်အများစုမှာ အိမ်မှု ကိစ္စဆောင်ရွက်သူများ၊ စတိုးဆိုင် စာရေး များ၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းလုပ်ကြသူများ၊ စီးပွားရေး သမားများ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားများ စသဖြင့်။ ဇာတ်ကောင်အများစုက လောကကို စိတ်ပျက်မှု၊ ငြီးငွေ့ဘဝင်မကျမှု၊ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်မှု၊ အထီးကျန်မှု စသည့် ခေတ်ပေါ်မြို့ပြ ရောဂါ လက္ခဏာများကို ခံစားနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။

ထိုဇာတ်ကောင်များ အဖို့ တကယ့်ဘဝ (reality) ထဲမှာ ထင်ယောင်မှာ မှားများ (unreality) ဖန်တီးကာ နေထိုင်နေကြသယောင်ပင်။

ဥပမာ သံပတ်ငှက်နှင့် အင်္ဂါနေ့က မိန်းများတွင် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေသော ဇာတ်ကြောင်းပြော သူက ကြောင်ပျောက်ကိုလိုက်ရှာရင်း အထက်တန်းကျောင်းသူလေးနှင့်တွေ့ ပုံ၊ ကျောင်းသူလေး၏ နှစ်သိမ့်ချေမှုန့်အောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားပြီး အစစ်အမှန်လား၊ စိတ်ကူးလား မကွဲပြားလှပုံကို ဖော်ပြ ထားသည်။

နောက်ဆုံးရိတ်ခဲသော မြက်ခင်း တွင် စိတ်ကူးဖန်တီးမှု နှင့် အမှတ်ရမှု တို့ကြား Paradox ဆန် လှသည့် ဆက်နွှယ်မှု ကို ဖော်ကျူးထားသည်။ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက သူရိတ်ခဲသည့် မြက်ခင်းလိုမျိုး သူ့အမှတ်တရများ ကို သေသပ်လှပစေချင်သည်။ တကယ်တော့ ထိုအရာနှစ်ခုလုံးက နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး တအားကို ဆန္ဒစွဲနိုင်လှမှန်း သူသိနေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

သားပိုက်ကောင်ပြန်တမ်း မှာ တော့ ဇာတ်ကြောင်းပြောသူက ပျင်းရိနေသည့် စာရေး တစ်ဦး၊ သူက ဈေးဝယ်သူ၏ တိုင်တန်းချက်ကိုလည်း ဖြေကြားရင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း ဖြေသိမ့်သည့်အနေနှင့် မပြည့်စုံမှု ၏ မြင့်မြတ်မှု ဆိုသည့် သီအိုရီကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။

ဆင်တစ်ကောင်လုံး ပျောက်ဆုံးခြင်း မှာ တော့ မူယာကာမိ၏ သရုပ်မှန်လွန်အရေး အသားများ က များစွာ ထိမိလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းကမြင်နိုင်သည့်လောကနှင့် မမြင်နိုင်သည့် လောကနှစ်ခုကို တံတားထိုးခဲ့သည်။ မဆီလျော်မလိုက်ဖက်ဟု ထင်ရသည့်အရာများ ကို နားလည်နိုင်အောင် ဖန်တီး ပြီး

သာမန်ကိစ္စတစ်ခုကို ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်အောင် အသွင်ပြောင်းနိုင်ခဲ့သည်။
ဝတ္ထုတို့အားလုံးက ဟာသနှင့် သက်ဝင်နေပြီး သူ့ဇာတ်ကောင်များ မှာ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ
ဖွင့်ဟကြသူများ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တချို့ဝေဖန်ရေး ဆရာတွေ ကတော့ မူယာကာမိဝတ္ထုတွဲ မှာ တွေ့ရသည့်
မဝါဒဆန့်ကျင်သည့် အယူအဆနှင့် လိင်ဆက်ဆံသည့် အခန်းတွေ ကို သဘောမတွေ့ကြပေ။

‘အရေး အသားတွေ ကတော့ တအားကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အထဲကအကြောင်းအရာတွေ ကိုတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိတယ်’ဟု ဝေဖန်ရေး ဆရာ Yuzo
Tsubouchi က အဆာဟိရှင်ဘွန်းတွင် သတင်းစာမှာ ရေးသားခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ယိုမီယူယီရှင်ဘွန်းတွင် ဝေဖန်ရေး ကဏ္ဍတာဝန်ယူထားသည့်
တက်ဆူအိုမတ် ဆူဒါ ကတော့ ဂျပန်ပြည်ရဲ့ လှိုင်းထန်နေတဲ့ကာလကို ဒုန့ဆန်ဆန်
ပြန်လည်တွေ့ဆည်းတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ပဲဟု ချီးမွမ်းထားသည်။

‘ဘယ်လို မုန်တိုင်းထန်နေတဲ့ ကာလမျိုးမှာ မဆို လူတွေ ရဲ့ ရှေ့ကနေ
ရှေ့ဆောင်လမ်းပြတဲ့ စာရေး ဆရာတွေ အမြဲလိုလို ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ မူယာကာမိဟာ
အဲဒီလိုစာရေး ဆရာမျိုးပါ။ ကမ္ဘာ့ ပေါ်မှာ ဘယ်လိုအ ဖြစ်အပျက်တွေ ပဲကြုံရကြုံရ ကျွန်တော်
ဟာ သူပြတဲ့အလင်းရောင် ကိုပဲ အမြဲစောင့်ကြည့်နေမှာ ပါ’ဟု ဆိုသည်။

တစ်လောကတိုင်ဝမ်ရီ သတင်းစာတစ်စောင်က မီဂျီခေတ်စာရေး ဆရာ
နတ်ဆူမီခေတ်ဆဲကီရဲ့ ပုံကို တစ်ထောင်တန်ယမ်းငွေစက္ကူတွင် ရိုက်နှိပ်ဂုဏ်ပြုခဲ့သလိုမျိုး
တစ်ချိန်မှာ သူ့ပုံကို ဂျပန်ငွေစက္ကူတွေ မှာ ရိုက်နှိပ်လာရလိမ့်မည် ဟု ခန့်မှန်းသည်။
ဤမျှကမ္ဘာတစ်လွှား လေးစားမြတ်နိုးကြသည့် မူယာ ကာမိမှာ ဂျပန်ပြည်မှ မထင်မရှားနာမည်
ရလာသည့် စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်တစ်ယောက် အဖြစ်
မွေးဖွားလာသော ကြီးကျယ်လှသည့် စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဘာသာပြန်သူအမှာ

ဟာယူကီမူယာကာမိရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ကို ပြန်ဆို ဖြစ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။

သူ့ဝတ္ထုတိုတွေ က မြန်မာ စာပေစံနဲ့ကြည့်ရင် အတော် အတန်ရှည်လှတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကမဂ္ဂဇင်းတွေ ကို မပို့ ဖြစ်ခဲ့ ပါဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာ လည်း အယ်ဒီတာတော် တော် များများ က သူ့နာမည် ကို မကြားဖူးကြသလို မူရင်း စာရေး ဆရာထက် ဘာသာပြန်ဆရာရဲ့ ကလောင်ကိုသာကြည့်ပြီး ဖော်ပြလေ့ရှိကြတဲ့ ဒီနိုင်ငံက အယ်ဒီတာတွေ ရဲ့ အစဉ်အလာကလည်း နိုင်ငံတကာစာပေလက်ရာမွန်တွေ ကို မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာ ဖော်ပြ ချင်တဲ့စိတ်ကို ကုန်ခမ်းစေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မူယာကာမိရဲ့ *The Elephant Vanishes* ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်ကြီးကို အစအဆုံးဘာသာပြန်ပြီး ဒီအတိုင်းပဲသိမ်းထားခဲ့ပါတယ်။ နီးစပ်ရာ ထုတ်ဝေသူတွေ ကို ပြကြည့်ပြန်တော့လည်း မူယာကာမိဆိုတာ ဂျပန်နာမည် တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာလောက်က လွဲပြီး သူ့အကြောင်းဘာမှမသိဆိုတော့ကာ ဒီမှာ အများ နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားစာရေး ဆရာ တစ်ယောက် ကို ရွေး မပြန်မိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ရမလိုပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘလော့ပေါ်မှာ ပဲ သူ့ဝတ္ထုတိုဘာသာပြန်တချို့ကို တင်ဆက်ပြီး ကျေနပ် နေမိပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ နဲ့ အတော် လေး ကင်းကွာနေတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီနောက်ပိုင်း မူယာကာမိရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ မဂ္ဂဇင်းအတော် များများ မှာ ဖော်ပြလာတာကို အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ပြန်လည်ဖတ်ရှုရမှပဲသိလာ ရပါတယ်။ *Norwegian Wood* ကို ဘာသာပြန်ဆရာနှစ် ယောက် ပြန်ဆို ဖြစ်တဲ့အထိ ဒီကစာရေး ဆရာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူ့ကို လူသိများ လာခဲ့ပြီဆိုတာ သတိပြုမိခဲ့ပါတယ်။

အခုအချိန်မှာ တော့ မူယာကာမိဟာ ကျွန်တော် တို့အီက ဘာသာပြန်ဆရာ တော် တော် များများ ရဲ့ လက်စွဲ ဖြစ်လာသလို သူ့ဝတ္ထုတိုတွေ ကို ပြန်ဆိုထားကြတဲ့ ဘာသာပြန်လက်ရာ မူကွဲအမျိုးမျိုးကို လည်း ဖတ်ရှုလာရပါတယ်။ ဒီတော့ ပြန်ချင်သူများ လှတဲ့ မူယာကာမိဝတ္ထုတွေ ကို လက်ရှောင်ပြီး သူ များ ပြန်ပြီးသားတွေ ကိုပဲ ဖတ်နေမိပါတယ်။

ကိုယ်ပြန်ထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေ သူများ တကာ ဘယ်လိုများ ပြန်ထားသလဲ ဖတ်ကြည့်ရင်း
ဘာသာပြန်ခြင်းအနုပညာကို ရိပ်စားနားလည်လာရပါတယ်။ တစ်ဆက် တည်းမှာပဲ
ကိုယ်ပြန်ဆိုထားတဲ့ လက်ရာကို စာဖတ်သူများ ကို ချပြချင်စိတ်တွေ လည်း တဖွားဖွားပေါ်
လာမိပါတယ်။ မတူကွဲပြားတဲ့ ဘာသာပြန်မှုတွေ ကို နှိုင်းယှဉ်ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့်
စာဖတ်သူများ ကို အကဲ ဖြတ်စေချင်တဲ့ စိတ်စေတနာလည်း ပါပါတယ်။
ဒီလိုနဲ့ယခုဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို မိတ်ဆွေထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက် ရဲ့ အကူအညီနဲ့စီစဉ်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စာဖတ်သူများ အနေနဲ့ ခြေနိုင်လက်နိုင် ဖြစ်အောင် The Elephant
Vanishes ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကြီးကို အစအဆုံးမဟုတ်ဘဲ ပထမတွဲ အ ဖြစ် ဝတ္ထုတိုခုနစ်ပုဒ်
ကို ရွေးချယ်တင်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေစိတ်နဲ့ ဒီဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်လေးကို
ထုတ်ဝေပေးခဲ့ တဲ့ ကိုမြင့်လွင်(မိတ်ဆွေများ)ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါတယ်။

ဒီနိုဗို

...

ဒုတိယအကြိမ် ပေါင်မုန့်ဆိုင် လုယက်မှု အကြောင်း

ကျွန်တော် မိန်းမကို ပေါင်မုန့်ဆိုင်လုယက်မှု အကြောင်း ပြောပြမိတာမှန်ရဲ့။ လားဆိုတာ အခုထိ တိုင်မသေချာဘဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါဟာအမှန်၊ အမှား မေးခွန်းတစ်ခုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မှာ :ယွင်းတဲ့ရွေးချယ်မှု က မှန်ကန်တဲ့ရလဒ်ထွက်လာနိုင်သလို အပြန်အလှန်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ကိုယ်၌ ကတော့ ဘယ်တော့မှဘာကိုမှ မရွေးချယ်ဘူးဆိုတဲ့ မူကိုပဲစွဲကိုင်ထားတယ်။ အ ဖြစ် အပျက်တွေ က သူ့ဘာသာ ဖြစ်ပျက်ချင်သလို ဖြစ်ပျက်နေကြတာပဲမဟုတ်လား။

အဲဒီ လိုကြည့်ရင်တော့ ကျွန်တော် မိန်းမကို ပေါင်မုန့်ဆိုင်လုယက်မှု အကြောင်း ပြောပြမိတာဟာ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒါကိုပြောဖို့ ကျွန်တော် မှာ အစီအစဉ်မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မှာ လုံးလုံးကို မေ့ပျောက်နေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါဟာကြံကြိုက်တုန်းပြောရဦးမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်းမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် ကို ပေါင်မုန့်ဆိုင်လုယက်မှု နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိရမိစေခဲ့တာက မခံမရပ်နိုင်တဲ့ ဆာလောင်မှု ပဲ။ မနက် နှစ် နာရီမထိုးခင်ထပြီး ဆာလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သား ညခြောက် နာရီလောက်က ညစာနည်းနည်း စားခဲ့ကြတယ်။ ကိုးနာရီခွဲတော့ ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားကြ တယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် လုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်းနိုးလာကြတယ်။ ခဏနေတော့ စူးရှတဲ့ဝေဒနာက လေဆင်နာမောင်းတစ်ခုလို မှော် တန်ခိုးနဲ့ မွေတော့တာပဲ။ တကယ့်ကို ပြင်းထန်ပြီး စွမ်းအားကြီးလှတဲ့ ဆာလောင်မှု ဝေဒနာပါ။

ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ရေခဲသတ္တာထဲမှာ တော့ အစားအစာလို့ အမည် တပ်နိုင်တာ တစ်ခုမှမရှိ။ စားမြိန်ရည်တစ်ဘူး၊ ဘီယာခြောက်ဘူး၊ ရုံ့တွဲတွဲကြက်သွန်နီတွေ ၊ ထောပတ်တစ်ထောင့်နဲ့ ရေခဲသတ္တာ အနံ့ပျောက်ဆေးတစ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်သက်တမ်း နှစ် ပတ်ပဲရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော် တို့မှာ လင်မယားကြား စားပုံသောက်ပုံစနစ်ဇယား တိတိကျကျ

မချနိုင်သေး။

အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော် က ရှေ့နေရုံးတစ်ရုံးမှာ လုပ်တယ်။ သူမက ဒီဇိုင်သင်တန်းကျောင်းမှာ ရုံးပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော် က ၂၈ လား၊ ၂၉ လား တစ်ခုပဲ။ (ဘာကြောင့်များ လက်ထပ်တဲ့နှစ် ကို ကျွန်တော် အတိအကျ မမှတ်မိရတာ လဲ)သူမက နှစ် နှစ် နဲ့ ၈ လငယ်တယ်။ ဒီတုန်း ကတော့ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် လုံး စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ကို မထားမိဘူး။

ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် လုံး ဆာလွန်းလို့ ပြန်မအိပ်နိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ လှဲနေရုံနဲ့ကို အတော် အိလှတယ်။ ကျွန်တော် တို့မှာ ဆာလွန်းလို့ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် တစ်ခုခုထလုပ်ချင်နေကြပြီ။ ဒီလိုနဲ့ နှစ် ယောက် သား ခုတင်ပေါ်ကထ။ မီးဖိုချောင်အီ အလိုလိုရောက်သွားကြပြီး စားပွဲတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ နေရာယူလိုက်ကြတယ်။ ဒီလောက်တောင် ပြင်းထန်တဲ့ဆာလောင်မှု ဝေဒနာက ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်လာတာလဲ။

ကျွန်တော် တို့မှာ ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ဖွင့်ပြီး အထဲကိုကြည့်ပေမယ့်အထဲက ပစ္စည်းတွေ ကတော့ ဘာမှမပြောင်း။ ဘီယာ၊ ကြက်သွန်နီ၊ ထောပတ်၊ စားမြိန်ရည်၊ အနံ့ပျောက်ဆေး။ ထောက်ပတ်ထဲ ကြက်သွန်ထည့်ပြီး ဆီပူနဲ့ လှိမ့်စားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကြက်သွန်ပိန်ရှုံ့ရှုံ့နှစ် လုံး နဲ့တော့ ဗိုက်ပြည့်ဖို့မရှိပါဘူး။ ကြက်သွန်နီက တခြားအရာတွေ နဲ့ တွဲ စားဖို့ပဲ။ အာသာပြေတဲ့အထိ စားလို့ရတဲ့အရာမဟုတ်။

‘အနံ့ပျောက်ဆေးကို စားမြိန်ရည်နဲ့လောင်းပြီး ဆီပူထိုးစားမလား မဒမ်’

ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း သူမက ကျွန်တော်ရဲ့ ဟာသကို အရေး မစိုက်။

‘ကားပေါ်တက်ကွာ၊ ညလုံးပေါက်ဆိုင်တွေ လိုက်ရှာရအောင်၊

အဝေးပြေးလမ်းမမှာ တော့ တစ်ဆိုင်တစ်လေ ရှိမှာ ပဲ’

သူမက သဘောမတူ။

‘မ သွားပါဘူး၊ ညကြီးသန်းခေါင်အစား ထွက်မစားချင်ပါဘူး’

သူမက အဲဒီ လိုမျိုးရှေးဆန်လှသူ။

ကျွန်တော် လည်း အသက်တစ်ချက် ရှုထုတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်းရှိမယ် မထင်ပါဘူး’

ကျွန်တော် ဇနီးက ဒီလိုထင်မြင်ချက်တစ်ခုကို ပြန်ပြောတိုင်းတစ်ခုခုကို လှစ်ဟဖော်ပြနေသလိုမျိုး ကျွန်တော် နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့တယ်။ ဒါဟာညားခါစ လင်မယားတွေ ကြားမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ အရာမျိုးလားမသိ။

ဒါပေမဲ့ သူမဒီလိုပြောလာတဲ့အခါ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒီဆာလောင်မှု ဟာ အဝေးပြေးလမ်းမ က ညလုံးပေါက်ဆိုင်မှာ သွားစားလို့ ပြေပျောက်သွားမှာ မဟုတ်တဲ့ အထူးဆာလောင်မှု လို့ ထင်လာမိတယ်။ အထူးတလည် ဆာလောင်မှု ဆိုတာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်မလဲ။ ဒါကို ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေ လိုမျိုး ကျွန်တော် တင်ပြနိုင်ပါတယ်။

တစ်၊ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ဟာလေလေးတစ်စီးနဲ့။

နှစ် ၊ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်က ထိုးထွက်လာတဲ့ မီးတောင်ထိပ်တစ်ခု ကို မြင်နေရတယ်။

သုံး၊ မီးတောင်ထိပ်က ရေမျက်နှာပြင်နဲ့ နီးနီးလေးလို့ထင်ရတယ်။ ဘယ်လောက်နီးလဲတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး။

လေး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ရေရဲ့ အလွန်အမင်း ကြည်လင်မှု က အနီးအဝေးအသိကို မှောက် မှားစေလို့ပဲ။

ဒါဟာ ကျွန်တော် မိန်းမက ‘ညလုံးပေါက်ဆိုင်တွေ ကို မသွားဘူး’လို့ ငြင်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် က ‘ငါလည်းရှိမယ်မထင်ဘူး’လို့ သဘောတူလိုက်တာနဲ့ကြား ၊ စက္ကန့်၊ ၃ စက္ကန့်အတွင်း မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်ကို အတော် လေးတိတိကျကျပုံဖော်ထားတာပဲ။

ကျွန်တော် က ဆစ်ဂမန်ဖရိုက် (Sigmund Freud) မဟုတ်တဲ့အတွက်
ဒါဟာဘာကိုရည်ညွှန်းသလဲတော့ သရုပ်ခွဲမဆန်းစစ်နိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်က သိလိုက်တယ်။ ဒါဟာ တစ်ခုခုကို ပြညွှန်နေတာပဲ။
ဒါကြောင့် မိုး (ကျွန်တော် ရဲ့ ဆာလောင်မှု ဟာ အဆီအငေါ့မတည့် ပြင်းထန်လှသော
ငြား) ကျွန်တော် ဟာ သူမရဲ့ အဆိုကို အလိုအလျောက် သဘောတူလိုက်မိတာပဲ။

ဒီတော့ ကျွန်တော် တို့လည်း လုပ်နိုင်တာပဲလုပ်တော့တယ်၊
ဘီယာဘူးကိုဖွင့်လိုက်တယ်။ ကြက်သွန်နီစားတာထက်စာရင်တော့ အများ ကြီးကောင်းမှာ ပါ။
သူမက ဘီယာသိပ်မကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ကျွန်တော် တို့ ဘီယာဘူးတွေ ကို ဝေခြမ်းလိုက်တယ်။
ကျွန်တော် ကလေးဘူး၊ သူမကနှစ် ဘူး၊ ပထမတစ်ဘူးကို ကျွန်တော် စသောက်နေတုန်း
သူမက နီဝင်ဘာလမှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ရှဉ့်တစ်ကောင်လိုမျိုး မီးဖိုချောင်စင်တွေ မှာ
လျှောက်ရှာနေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ထောပတ်ကွတ်ကီး လေးခုပါတဲ့
အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်တယ်။ ပျော့ပြီး နူးအိနေတဲ့ မုန့်အကျွန်တွေ ပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက် နှစ် ခုစီ ခွဲဝေပြီး အမှု န်အမွှားလေး ကျန်တဲ့အထိကို အရသာခံ
စားလိုက်ကြတယ်။

ဒါလည်းမရပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ဆာလောင်မှု က ဆိုင်းနိုင်းကျွန်းဆွယ်လို
အတိုင်းအဆမဲ့ ကြီးမားလွန်းတဲ့အတွက် ထောပတ်ကွတ်ကီးနဲ့ ဘီယာက အစအနလေးတောင်
မကျန်ပါဘူး။

အချိန်ကာလက အမှော့ ငယ်တစ်မိမ့်ထွက်ကျနေလိုက်တာ ငါးရဲ့ အူထဲက
ခဲတုံးတွေ ထွက် လာသလိုပဲ။ ကျွန်တော် လည်း အလျှူနီယံ ဘီယာဘူးခွဲပေါ်က စာတွေ
ကိုဖတ်တယ်။ နာရီကိုငေးကြည့်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ကြည့်တယ်။ မနေ့က
စာရွက်တွေ ကို လှန်လှောနေခဲ့တယ်။ ပို့စကဒ်ဇာင်းလေးနဲ့ စားပွဲခုံပေါ်က ကွတ်ကီးမှု န်တွေ
ကို ခြစ်ထုတ်နေမိတယ်။

‘ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဒီလောက်မိုက်ဆာတာမျိုး မကြုံဖူးဘူး။’

ဒါဟာအိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်နေမလားမသိ’

သူမကပြောတယ်။

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်’

ကျွန်တော် ကပြောလိုက်တယ်။

သူမက အစားအသောက် အစအနလေးတွေ ထပ်မံရှာဖွေနေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော် လည်း လှေကံ ပေါ်မှီပြီး ရေအောက်မီးတောင်ထိပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတယ်။ လှေပတ်ပတ်လည်က သမုဒ္ဒရာရေရဲ့ ကြည်လင်မှု က ကျွန်တော့် ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားမှု ကိုပေးတယ်။ ကျွန်တော့် ရဲ့ အဝင်အထွက်မရှိ လေလုံပိတ်ထားတဲ့အရှိက်ရဲ့ နောက်ဘက်တစ်နေရာရာမှာ ဟောင်းလောင်းပေါက်တစ်ခုပွင့်သွားသလိုပဲ၊ (တကယ်တော့ ဒီအလုံပိတ်ထားတဲ့ လိုဏ်ခေါင်းလိုအရာဟာ ရှိတယ်လည်းပြောလိုရသလို မရှိဘူး လည်း ပြောလိုရတယ်) ဒီလိုမျိုးတကယ်မရှိတဲ့ အရာတစ်ခုက အဟုတ်အမှန်ရှိနေသလို ခံစားနေရတာ ဘာနဲ့တူသလဲဆို မြင့်မားမတ်စောက်တဲ့နေရာကို တက်တဲ့အခါ ကြုံရတဲ့ ခြေလက်တုံ့ဆိုင်းလောက်တဲ့ ကြောက်လန့်မှု နဲ့ ဆင်လိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ဆာလောင်မှု နဲ့ အမြင့်ကြောက်မှု ကြား ဆက်နွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးတွေ့ ရှိတာပဲ။

ဒီလိုအတွေ့ အကြုံမျိုးကို အရင်က ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျွန်တော် အစာအိမ်က အူဟောင်းလောင်းနဲ့။ ဘယ်တုံးကလဲဆိုတော့ အို သိပြီ ဒီလို။

‘ပေါင်မုန့်ဆိုင်ကို ဝင်လုတဲ့အချိန်တုန်းက’

ကျွန်တော့် စကားသံကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားလိုက်ရတယ်။

‘ပေါင်မုန့်ဆိုင် လုယက်မှု ဟုတ်လား၊ ရှင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဇာတ်လမ်းကစခဲ့တယ်။

‘တစ်ခါက ငါပေါင်မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လုယက်ခဲ့တယ်။ ကြာပါပြီ၊ ပေါင်မုန့်ဆိုင်

အကြီးကြီး လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နာမည် ကြီးမုန့်ဆိုင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်မုန့်ကလည်း ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်ဘူး။ သိပ်အညံ့စားကြီးတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဈေးဆိုင်တန်းတွေရဲ့ အလယ်မှာ ရှိတဲ့ သာမန်မုန့် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ပါပဲ။ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် တည်းနဲ့ လည်ပတ်နေတဲ့ဆိုင်ပေါ့။ အကုန်သူတစ် ယောက် တည်းပဲ ခိုင်ခံ့လုပ်ရတယ်။ မနက်ကို မုန့်ဖုတ်၊ နေ့လယ် ဈေးရောင် :တော့ မုန့်ဖိုကို ပိတ်ပေါ့’

‘ပေါင်မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လုယက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဘာကြောင့်ဒီဆိုင်မျိုးကိုမှ ရွေးချယ်ရတာလဲ’

‘မုန့်ဆိုင်ကြီးကြီးကို လုယက်စရာလည်းအကြောင်းမရှိဘူးလေ၊ ငါတို့လိုချင်တာက ပေါင်မုန့် သက်သက်ပဲ၊ ပိုက်ဆံမှမဟုတ်တာ၊ ငါတို့က လုယက်သူတွေပဲ၊ စားပြီတွေမှ မဟုတ်တာ’

‘ငါတို့ဟုတ်လား၊ ငါတို့ဆိုတာက’

‘အဲဒီ အချိန်က ငါ့အခင်ဆူး သူငယ်ချင်းပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် လောက်က ငါတို့မှာ ဘိုင်ကျ လွန်းလို့ သွားတိုက်ဆေးတောင်မှ မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အစားအသောက်လုံလောက်တယ်မရှိ ဘူး၊ ငါတို့မှာ အစားစာရဖို့ အလွန်စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ပေါင်မုန့် ဆိုင်လုယက်မှု က အဲဒီ ထဲက တစ်ခုပေါ့’

‘ကျွန်မသဘောမပေါက်ဘူး’

သူမက ကျွန်တော့် ကိုအသေအချာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ သူမမျက်လုံးတွေ က မနက် ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ဖျော့တော့လေးတစ်လုံးကို ရှာနေသလားပဲ။

‘ဘာကြောင့် ရှင်က အလုပ်မရှိတာလဲ၊ ရှင်ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ရတာပဲ၊ ဒါကမုန့် ဆိုင်သွားလုတာထက် ပိုမလွယ်ကူဘူးလား’

‘ငါတို့က အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါတို့နှစ် ယောက် လုံးက

ပြတ်သားတယ်’

‘ထားပါတော့၊ ရှင်အခုလည်း အလုပ်လုပ်နေရတာ ပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ကျွန်တော် လည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘီယာတစ်ကျိုက် စုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်တယ်။ ဘီယာရဲ့ ရူးသွပ်မှု တစ်မျိုးက ဦးနှောက်ထဲကို စိမ့်ဝင်ပြီး ဆာလောင်မှု ဝေဒနာနဲ့ အပြိုင်ကြုံနေကြတယ်။

‘အချိန်က မတူတော့ဘူးလေ၊ လူတွေ လည်း ပြောင်းလဲသွားကြပြီ’

ကျွန်တော် လည်း ပြောလိုက်တယ်။

‘အိပ်ရာဝင်ကြရအောင်လေ၊ မနက်လည်း စောစောထရဦးမယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ မအိပ်ချင်သေးဘူး၊ ကျွန်မကို ပေါင်မုန့်ဆိုင်လုယက်မှု အကြောင်းပြောပြပါလား’

‘ဘာမှလည်း ပြောလောက်စရာမရှိပါဘူး၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား စွန့်စားခန်းတွေ မရှိ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလည်း မရှိ’

‘အောင်မြင်ခဲ့လား’

ကျွန်တော် လည်း အိပ်ဖို့အကြံကို လက်လျှော့လိုက်တယ်။

နောက်ထပ်ဘီယာတစ်လုံး ဖွင့် သောက်လိုက်တယ်။ သူမက ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုရင် တောက်လျှောက်နားထောင်ရမူ၊ အဲဒါသူမအကျင့်ပဲ။

‘အင်း-အောင်မြင်တယ်လည်း ပြောလို့ရတယ်၊ မအောင်မြင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်၊ ငါတို့ လိုချင်တာ ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုယက်မှု အနေနဲ့တော့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ မုန့်ဆိုင်ရှင်က ငါတို့လုစရာ မလိုဘဲ ပေါင်မုန့်တွေ ပေးလိုက် တာကိုး’

‘အလကားလား’

‘အဲဒီ လိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက အတော် ပြောရခက်တဲ့အပိုင်း’

ကျွန်တော် က ခေါင်းယမ်းပြပြီး ပြောလိုက်တယ်။

‘ဆိုင်ရှင်က ဂန္ထဝင်ဂီတသမား၊ ငါတို့အဲဒီ ရောက်သွားတော့

သူကဝက်ဂျာ(Wagner) ရဲ့ ပဏာမတေးကို နားထောင်နေတဲ့အချိန်၊ ဒီတော့ သူကငါတို့ကို အပေးအယူလုပ်တယ်၊ တကယ်လို့ ငါတို့က အဲဒီ ဓာတ်ပြားကို အဆုံးထိနားထောင်မယ်ဆိုရင် ငါတို့လိုသလောက် ပေါင်မုန့်တွေ ယူသွားနိုင် တယ်လို့ဆိုတယ်၊ ငါလည်း သူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ အိုကေလို့သဘောတူလိုက်တယ်၊ သူ့စကား အရ ဘာမှလုပ်စရာမလို။ ဘယ်သူမှလည်း မထိခိုက်၊ ဒီတော့ ငါတို့လည်း ဓားမြှော င်တွေ ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကြတယ်။ ကုလားထိုင်တွေ ဆွဲထိုင်ပြီး ပမဏာမတေးကနေ Tannhauser နဲ့ The Flying Dutchman အထိ နားထောင်ခဲ့ကြတယ်’

‘အဲဒီ နောက် ရှင်တို့ပေါင်မုန့်တွေ ရကောလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဆိုင်မှာ ရှိသမျှအကုန်နီးပါးပဲ၊ ငါတို့အိတ်တွေ ထဲထည့်ပြီး အိမ်ယူလာခဲ့ကြ တယ်၊ လေး ငါးရက်လောက်တောင်ထားပြီး စားလို့ရတယ်’

ကျွန်တော် လည်း နောက်တစ်ဝင်စုပ်သောက်လိုက်တယ်၊ သမုဒ္ဒရာအောက်ခြေက ငလျင်ရဲ့ အသံမထွက်တဲ့ လှိုင်းတွေ ကို ကျွန်တော်ရဲ့ အိပ်ချင်စိတ်က ကျွန်တော် လှေကို ဖြည်းဖြည်းကြာကြာ လွှဲသိပ်နေခဲ့တယ်။

‘ဒီတော့ ငါတို့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ငါတို့ပေါင်မုန့်တွေ ရလာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်လာတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ အလဲအလှယ်လုပ်တဲ့သဘော ပိုဆန်မယ်၊ ငါတို့ က သူနဲ့အတူ ဝက်ဂျာ(Wagner) နားထောင်ပေးရတယ်၊ အပြန်အလှန်အနေနဲ့ ငါတို့လိုချင်တဲ့ ပေါင် မုန့်တွေ ရလာခဲ့တယ်၊ ဥပဒေကြောင်းအရပြောရရင် အရောင်း :အဝယ်သဘော ပိုဆန်လိမ့်မယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဝက်ဂျာကို နားထောင်ရတာ အလုပ်မှမဟုတ်တာ’

သူမကပြောသည်။

‘အိုး မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဆိုင်ရှင်က ငါတို့ကို

သူပန်းကန်တွေ ဆေး ခိုင်းမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူပြတင်းပေါက်သုတ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ငါတို့သူ့ကို ထိုးပစ်လိုက်မှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မခိုင်းခဲ့ဘူး၊ သူငါတို့ဆီက တောင်းဆိုတာက သူ့ရဲ့

ဝက်ဂ်ညှာကို ငါတို့အစကနေ အဆုံးနားထောင်ပေးဖို့ပဲ တောင်းဆိုခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း အဲဒီ လိုမျှလင့်ထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဆိုလိုတာက ဝက်ဂ် ညှာကိုပြောတာ၊

ဒါဟာငါတို့ကိုဆိုင်ရှင်က ကျိန်စာတိုက်လိုက်သလိုပဲ၊ အခုအချိန်မှာ ပြန်တွေ့ ကြည့် တော့ အဲဒီ တုန်းက ငါတို့ငြင်းလိုက်သင့်တယ်၊ ငါတို့သူ့ကို ဓားပြပြီးအဲဒီ ပေါင်မုန့်တွေ ကို ယူခဲ့ရမှာ ၊ အဲဒါ ဆိုဘာပြန်မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင် ပြန်စာကံခဲ့လို့လား’

ကျွန်တော် လည်း မျက်စိကို ထပ်ပွတ်လိုက်တယ်။

‘ဆိုပါတော့၊ တိတိကျကျအကြောင်းရှာလို့တော့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ

နောက်ပိုင်းအရာရာက ပြောင်းလဲသွားတယ်၊ အဲဒါက အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုပဲ၊

ငါတက္ကသိုလ်ပြန်တက် ဖြစ်တယ်၊ ဘွဲ့ရတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တယ်၊ ရှေ့နေစာမေးပွဲဖြေဖို့

ကြိုးစားတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့တွေ့ တယ်၊ လက်ထပ်တယ်၊ ငါအဲဒီ လိုအလုပ်မျိုး

ဘယ်တော့မှပြန်မလုပ် ဖြစ်တော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်ဆိုင်လုယက်မှု ဆိုတာ

မရှိတော့ဘူး’

‘ဒါပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အကုန်လုံးပဲ’

ကျွန်တော် လည်း နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဘီယာကို မော့လိုက်တယ်။ အခုတော့

ခြောက်ဘူးလုံး ကုန်ပြီ။ ဆွေဖွင့်တံလေး ခြောက်ခုက ပြာခွက်ထဲမှာ ရေသူမ တစ်ယောက် ရဲ့

အကြေးခွံတွေ လိုမျိုး။

ပေါင်မုန့်ဆိုင် လုယက်မှု ကြောင့် ဘာမှမ ဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဆိုရင်တော့ မမှန်ပါဘူး။

ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ ကတော့ ပြောရရင်အများ ကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကြောင်းတွေ

ကို သူမနဲ့မပြောချင်ဘူး။

‘ဒါဖြင့် အဲဒီ တုန်းက သူငယ်ချင်းက အခုဘာလုပ်နေသလဲ’

‘ငါလည်းမသိဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ဖြစ်မယ်၊
ငါတို့အတူ မတွဲ ဖြစ် ကြတော့ဘူး၊ အဲဒီ ကတည်းက သူ့ကိုမတွေ့ တော့ဘူး၊ သူ့ဘာလုပ်နေလဲ
မသိတော့ဘူး’

ခဏလောက် သူမဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့တယ်။ သူမကြည့်ရတာ ကျွန်တော်
ကဇာတ်လမ်းကို အပြည့်အစုံမပြောဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကို
အတင်းပြောဖို့တော့ မတိုက်တွန်းဘူး။

‘ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီအတွက်ကြောင့် ရှင်တို့နှစ် ယောက် ကွဲသွားတာပဲမဟုတ်လား၊
ပေါင်မုန့်ဆိုင် လုယက်မှု က အဓိကအကြောင်းပဲလေ’

‘အဲဒီ လိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စက ငါတို့နားလည်နိုင်တာထက်
ပိုပြီးလေးနက်တယ်လို့ ငါမှန်းကြည့်မိတယ်၊ အဲဒီ ရက်ပိုင်းမှာ ငါတို့ပေါင်မုန့်နဲ့ ဝက်ဂ်ညာတို့ရဲ့
ဆက်စပ်မှု အကြောင်း ပြော ဖြစ် ကြတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ရွေးချယ်မှု မှန်ရဲ့ လားလို့
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အမြဲမေးမိကြတယ်၊ ငါတို့လည်း မပြော နိုင်ကြဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊
စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ ငါတို့လုပ်တာ မှန်တယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း မထိခိုက်ဘူး၊ လူတိုင်းလည်း
လိုတာရတယ်၊ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အနေနဲ့ ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်တာလဲဆိုတာတော့
စဉ်းစားလို့မရပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဝက်ဂ်ညာဝါဒဖြန့်မှု အောင်မြင်တယ်၊ ငါတို့လည်း
ပေါင်မုန့်အဝအပြစားနိုင် တဲ့အတွက် အောင်မြင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်အထိ ငါတို့မှာ တကယ့်ကို အမှာ :ကြီးမှာ :ခဲ့တယ်လို့
ခံစားနေရတုန်းပဲ၊ အဲဒီ အမှာ :ဟာ ယခုအချိန်အထိ မဖြေရှင်းနိုင်သေးဘဲ ငါတို့ဘဝတွေ ထဲမှာ
အရိပ်မည် :ကြီးတစ်ခုလို ရှိနေဆဲ ပဲ၊ ဒါကြောင့် မို့ ငါကကျိန်စာဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သုံးခဲ့တာပဲ၊
မှန်တယ်၊ ဒါဟာ ကျိန်စာလိုပဲ’

‘ရှင်မှာ အဲဒီ ကျိန်စာ ရှိနေဆဲလို့ ထင်သလား’

ကျွန်တော် လည်း ပြာခွက်ထဲက ဘီယာဘူးခွဲရဲ့ ဆွဲဖောက်တံလေးခြောက်ခုကို အလှူနီနီယံ လက်ကောက်တစ်ခုလို ပြန်စီနေခဲ့တယ်။

‘ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ၊ ငါတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျိန်စာတွေ နဲ့ ပြည့်နှက်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါလောင်းရဲတယ်၊ တစ်ခုပဲ၊ ဘယ်ကျိန်စာက ဘယ်သူ့ကိုဒုက္ခပေးမလဲတော့ ပြောဖို့ခက်တယ်’

‘အဲဒီ လို မဟုတ်ဘူး၊’

သူမက ကျွန်တော် ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီးပြောတယ်။

‘ရှင့်မှာ ကျိန်စာသင့်နေတယ်လို့ထင်ရင် ရှင်ပြောသာပြောပါ၊ တကယ်လို့ အဲဒီ ကျိန်စာကို ကိုယ်တိုင်မချေဖျက်နိုင်ရင် သွားကိုက်ဝေဒနာလို ရှင့်မှာ စွဲကပ်နေလိမ့်မယ်၊ ရှင့်ကို သေသည်အထိ နှိပ်စက်နေလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်တင်မကဘူး ကျွန်မကိုပါ နှိပ်စက်လိမ့်မယ်’

‘မင်းကို ဟုတ်လား၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် လုံး ဘာကြောင့် ဗိုက်ဆာနေတယ်လို့ ထင်လဲ၊ ရှင်နဲ့ လက်မထပ်ခင်အချိန်ထိ ကျွန်မမှာ အဲဒီ လောက်ဘယ်တုန်းကမှ ဗိုက်မဆာခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်မထင်မိဘူးလား၊ ရှင့်ကျိန်စာက ကျွန်မကိုပါ စူးနေခဲ့ပြီ’

ကျွန်တော် လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်၊ ဆွဲဖောက်တံစက်ဝိုင်းလေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး ပြာ ခွက်ထဲပြန်ထည့်လိုက်တယ်၊ သူမပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကျွန်တော် လည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူမဟာ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆိုတာတော့ ခံစားမိတယ်။

ဆာလောင်တဲ့ဝေဒနာက ပြန်ထလာခဲ့တယ်။ ဝေဒနာက အရင်ထက်တောင် ပိုပြင်းသေး၊ ကျွန်တော် ကို ခေါင်းအကြီးအကျယ် ကိုက်စေခဲ့တယ်၊ အစာအိမ်တစ်လျှောက် စူးရှနာကျင်မှု တွေ ကို ဦးခေါင်းရဲ့ အတွင်းထဲ ကလပ်ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ ပို့လွှတ်နေသလို၊ ကျွန်တော် ရဲ့ အတွင်းထဲက ရှုပ်ထွေးလှ တဲ့ စက်ကြီးတစ်ခုတပ်ဆင်ထားသလိုပဲ။

ကျွန်တော် လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ ပင်လယ်ပြင်အောက် မီးတောင်ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ရေက အရင်ထက်တောင်ပိုပြီး ကြည်လင်နေသလိုပဲ၊
အနီးကပ်သာ မကြည့်ရင် ရေရှိမှန်းတောင် မသိရ၊ လှေကဘာမှ အထောက်အကူမရှိ
လေထဲမှာ မျောနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုးအောက်ခြေ က ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေ
တောင် မြင်နေရတယ်၊ လက်နဲ့တောင် လှမ်းကိုင်လို့ မီနိုင်တယ်။

‘ကျွန်မတို့အတူနေတာ နှစ် ပတ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နှစ် ပတ်လုံး
ကျွန်မမှာ တစ်ခုခု ဆန်းနေသလိုမျိုး ခံစားရတယ်’

သူမက ကျွန်တော် မျက်လုံးထဲ စိုက်ကြည့်ပြီးပြောတယ်၊ သူမလက်တွေ က
စားပွဲခုံပေါ်မှာ တစ်ခုကို တစ်ခုချိတ်ပြီးတင်ထားတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ ကျိန်စာတစ်ခုဆိုတာ ကျွန်မအရင်က မသိခဲ့ဘူး၊ အခုတော့
အားလုံးရှင်း သွားပြီ၊ ရှင်ဟာ ကျိန်စာသင့်နေခဲ့တာပဲ’

‘ဘယ်လို အဆန်းတကြယ်မျိုးလဲ’

‘နှစ် ပေါင်းများစွာ မလျော်ဖွပ်ခဲ့တဲ့ လေးလံပြီး ဖုန်အထပ်ထပ်ကပ်နေတဲ့
လိုက်ကာတစ်စက မျက်နှာကြက်ကနေ ကျနေသလိုမျိုး’

‘ဒါဟာ ကျိန်စာမဟုတ်ဘဲ ငါ့ကိုပြောတာနဲ့တူတယ်’

ကျွန်တော် ကရယ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

သူမကလိုက်မရယ်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ရှင် မဟုတ်ဘူး’

သူမကပြောတယ်။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းမှန်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ဒါဟာ ကျိန်စာလို့ပဲဆိုပါစို့၊
ငါတို့ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ’

‘နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင် လုရမယ်၊ အခု ချက်ချင်း ပဲ၊ အခုပဲ၊

ဒီနည်းပဲရှိတယ်’

‘အခု ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အခုပဲ၊ ရှင်ဗိုက်ဆာနေတဲ့အချိန်မှာ အရင်က ရှင်မပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို အပြီးသတ်ရမယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ညကြီးသန်းခေါင် ဘယ်ပေါင်မုန့်ဆိုင်က ဖွင့်မှာ လဲ’

‘ကျွန်မတို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင် ရှာကြတာပေါ့၊ တိုကျိုက အကြီးကြီးပဲ၊

ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ ပေါင်မုန့်ဆိုင် အနည်းဆုံးတစ်ဆိုင်လောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့’

*

ကျွန်တော် ကိုရိုလာကားဟောင်းလေးထဲ နှစ် ယောက် သား ဝင်လိုက်ကြပြီး

တိုကျိုမြို့ရဲ့ လမ်းမတွေ ထဲ ပတ်နေခဲ့ကြတယ်။ မနက် ၂ နာရီခွဲကြီးမှာ

ပေါင်မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လိုက်ရှာလိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော် က စတီယာတိုင်ကိုကိုင်လို့၊

သူမက လမ်းပြခဲ့မှာ ။ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် မှာ သားကောင်ရှာတဲ့ သိမ်းငှက်တွေ လို၊

အနောက်ဘက်ထိုင်ခဲ့မှာ ငါးအသေတစ်ကောင်လို တောင့်တင်းနေတဲ့ ရှည် မျောမျောအရာ

ကတော့ ရီမင်တန် (Remington) အော်တိုမက်တစ်ပြောင်းတိုသေနတ်၊ သံချေးတက် နေတဲ့

ကျည်ဆန်တွေ က ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ လေကာဂျပ်ကပ်အိတ်ထဲမှာ ။ လက်အိတ်ထည့်တဲ့

အကန့် ထဲမှာ အနက်ရောင် စက်တိစီး မျက်နှာဖုံး နှစ် ဖုံ၊ ဒီပြောင်းတိုသေနတ်တွေ ၊ စက်တိစီး

မျက်နှာဖုံးတွေ က ဘာကြောင့် ကျွန်တော် မိန်းမဆီရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် လည်းမသိ၊

သူမကလည်း မရှင်းပြ၊ ကျွန်တော် ကလည်း မမေး၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဆက်ဆံရေး ဟာ

ဘာမှန်းကို မသိဘူးလို့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။

အကျအနပ်ပြင်ဆင်လာကြတဲ့ ကျွန်တော် တို့မှာ ညလုံးပေါက် ပေါင်မုန့်ဆိုင်

ရှာမတွေ့ နိုင် ဖြစ်နေ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် မှာ ယိုယိုဂျီကနေ ရှင်ဂျူကုအထိ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့

လမ်းတွေ ထဲ လျှောက်မောင်း နေမိတယ်။ ယော့ဆူရနဲ့ အကာဆာကာ၊ အိုယာမာ၊ ဟီရူး၊ ရော့ပွန်းဂျီ၊ ဒိုင်ကန်ရာမနဲ့ ရှိဘူယအထိပဲ။ တိုကျိုရဲ့ ညဉ့်နက်ပိုင်းမှာ လူတွေ ၊ ဆိုင်တွေ မျှံ့စုံရှိပေမယ့် ပေါင်မုန့်ဆိုင်တော့မရှိ။

ကင်းလှည့်ကားတွေ နဲ့ ကျွန်တော် တို့နှစ် ကြိမ်တိုင်တိုင်တိုးတယ်။ တစ်စီးက လမ်းထောင့်မှာ ကပ်ပြီး မသင်္ကာဖွယ်ရာတွေ ကို စောင့်ကြည့်လို့၊ နောက်တစ်စီး ကတော့ ကျွန်တော် တို့ကို ဖြည်းဖြည်းကျော်တက်လို့ ဟိုးအဝေးမှာ ပျောက်ကွယ်လို့သွားတယ်။ နှစ် ကြိမ်စလုံး ကျွန်တော် ချိုင်းမှာ ချွေးတွေ ရွှံ့လို့။ ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှု ကတော့ နည်းနည်း မှ တုံ့ဆိုင်မသွား၊ အဲဒီ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ကို ရှာလျက်ပဲ။ သူမကိုယ်ခန္ဓာကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ရွှေ့ထိုင်လိုက်တိုင်း သူမအိတ်ကပ်ထဲက ပြောင်း တိုသေနတ်ကျည်ဆန်က တချွမ်းချွမ်းနဲ့ ရှေးခေတ်ခေါင်းအုံးတွေ ထဲက ပန်းပွင့်အဖွင့်တွေ လိုပဲ။

‘ငါတို့ ဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ရအောင်လား၊ ဒီလို ညမျိုးမှာ ဘယ်ပေါင်မုန့်ဆိုင်မှ ဖွင့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးအတွက် ကြိုတင်အစီအစဉ်ဆွဲဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ရင်’

‘ရပ်စမ်း ကားကို’

ကျွန်တော် လည်း ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်တယ်။

‘ဒီနေရာပဲ’

သူမကပြောတယ်။

မောင့်မည်း :တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်က ဆိုင်တွေ က သူတို့ရဲ့ ပြတင်းကားတွေ ကို ချထားကြတယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်က အမောင့်ထဲမှာ တွဲ လောင်းကျလို့၊ လိမ်ကောက်နေတဲ့ အေးစက်စက် ဖန်မျက်လုံးလိုပဲ။ ရှေ့ကိုက်နှစ် ရာလောက်မှာ တော့ လင်းထိန်နေတဲ့ မက် ဒေါနယ်ဟမ်ဘာဂါဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိတယ်။ တခြားဘာဆိုင်မှ မရှိဘူး။

‘ငါတော့ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ဆိုလို့ တစ်ဆိုင်မှ မတွေ့ ပီပါလား၊’

သူမက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လက်အိတ်ထည့်တဲ့အကန့်ကို ဖွင့်ပြီး
တိပ်တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကိုကိုင်ပြီး သူမက ကားထဲက ထွက်တယ်။
ကျွန်တော် လည်း ကျွန်တော် ဘက်ကနေ ထွက်လိုက်တယ်။ သူမက ကားရှေ့မှာ
နူးထောက်ပြီး တိတ်ကိုဖြဲ ကားနံပါတ်ပြားပေါ်က နေ ကပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ကားနောက်ကိုပြန်သွားပြီး စောစောကလို လုပ်ပြန်တယ်။ သူမရဲ့ လှုပ်ရှားမှု တွေ က တကယ့်
အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိပဲ။ ကျွန်တော် လည်း လမ်းနံဘေးမှာ ရပ်ပြီး သူမကို
ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

‘ကျွန်မတို့အဲဒီ မက်ဒေါနယ်ဆိုင်ကို သွားကြမယ်’

သူမလေသံက တကယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ညစာသွားစားကြရအောင်လို့
ပြောနေသလိုပဲ။

‘မက်ဒေါနယ်က ပေါင်မုန့်ဆိုင်မှ မဟုတ်တာ’

ကျွန်တော် က သူမကိုထောက်ပြတယ်။

‘ဒါလည်း ပေါင်မုန့်ဆိုင်လိုပဲ’

သူမက ပြောလိုက်တယ်။

‘တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်မတို့ အလျှော့အတင်းလုပ်ဖို့လိုတယ်။ လာသွားစို့’

ကျွန်တော် လည်း မက်ဒေါနယ်ဆိုင်ရှိရာမောင်းသွားပြီး

ကားကိုထိုးရပ်လိုက်တယ်။ သူမက ကျွန်တော် ကို စောင်နဲ့အုပ်ထားတဲ့
ပြောင်းတိုသေနတ်ကမ်းပေးလိုက် တယ်။

‘တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ငါသေနတ်တစ်ခါမှ မပစ်ဖူးဘူးနော်’

ကျွန်တော် က စောဒကတက်လိုက်တယ်။

‘ရှင် ပစ်စရာလည်းမလိုဘူး၊ ကိုင်ထားရုံပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား၊

ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ ကျွန်မတို့ အခုပဲလမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်မယ်၊ သူတို့က မက်ဒေါနယ်မှ

ကြံ့ဆိုပါတယ်လို့ ဆိုတာနဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချလိုက်မယ်၊ ရတယ်နော်’

‘စိတ်ချ၊ ဒါပေမဲ့’

‘ပြီးရင် ရှင်က သူတို့မျက်နှာကို သေနတ်နဲ့ထိုးချိန်ပြီး ဆိုင်အလုပ်သမားတွေ ရော စားနေတဲ့သူတွေ ပါ အကုန်လုံးကို စုလိုက်ပါ။ မြန်ပါစေ၊ ကျွန်တာကျွန်မတာဝန်ထားပါ’

‘ဒါပေမဲ့’

‘ကျွန်မတို့ ဟမ်ဘာဂါဘယ်လောက်လိုမယ်လို့ထင်လဲ၊ အလုံးသုံးဆယ်လား’

‘ငါလည်း အဲဒီ လောက်ပဲ မှန်းထားတယ်’

ကျွန်တော် လည်း သက်ပြင်းချရင်း ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ယူလိုက်တယ်။ စောင့်ကို နည်းနည်း လုပ်လိုက်တယ်။ သေနတ်က သဲအိတ်လို လေးလံလှပြီး မှာ င်နေတဲ့ညလို မည်း နက်နေတယ်။

‘ငါတို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အမှန်တကယ် လိုလို့လားဟာ’

ကျွန်တော် သူမကို တစ်ဝက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ဝက်မေးလိုက်တယ်။

‘ဒါပေါ့၊ ကျွန်မတို့ လုပ်ရမှာ ပေါ့’

မက်ဒေါနယ် ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ကောင်တာနောက်က ကောင်မလေးက မက်ဒေါနယ် အပြုံးနဲ့ ဖျတ်ခနဲပြုံးလိုက်ပြီး ‘မက်ဒေါနယ်မှ ကြံ့ဆိုပါတယ်’လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ညဉ့်နက်နက်မှာ မိန်းကလေးတွေ မက်ဒေါနယ်ဆိုင်မှာ လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုမြင်လိုက်ရတာ စိတ်ထဲခဏကြောင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်စက္ကန့်ပါပဲ။ ကျွန်တော် လည်း သတိဝင်ပြီး မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချလိုက်တယ်။ ဒီလို ရုတ်တရက်မျက်နှာဖုံးစွပ်ချလိုက်တဲ့အတွက် ကို ကြည့်ပြီး ကောင်မလေးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

မက်ဒေါနယ်ရဲ့ နေည့်ခံကြံ့ဆိုရေး လက်စွဲစာအုပ်မှာ အခုလို အခြေအနေမျိုးအတွက် လမ်းညွှန် ချက်မပါတာ ထင်ရှားပါတယ်။ သူမမှာ ‘မက်ဒေါနယ်မှ

ကြံ့ဆိုပါတယ်'ပြီး နောက်တစ်ပိုဒ်ပြောမလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမပါးစပ်က ရုတ်တရက် မာတောင့်ပြီး စကားလုံးတွေ ထွက်မလာတော့ဘူး။ ဒါတောင်မှ အရုဏ်ဦးကောင်းကင်မှာ ထွက်ပြုလာတဲ့ လခြမ်းကလေးလို လေ့ကျင့်ထားတဲ့ အပြုံးကလေးတစ်ခုက သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ စွဲကျန်နေသေးတယ်။

ကျွန်တော် လည်း မြန်နိုင်သမျှမြန်မြန်စလိုက်တော့တယ်။ ပြောင်းတိုသေနတ်ပေါ်က အဝတ်ကို ခွာချလိုက်ပြီး စားပွဲခုံတွေ ရှိရာဘက် လှည့်ချိန်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စားနေတဲ့သူဆိုလို့ (ကျောင်းသား တွေ ဖြစ်နိုင်တဲ့)လူငယ်စုံတို့ တစ်တွဲ ပဲရှိတယ်။ သူတို့က ပလတ်စတစ်ခုံမှာ မျက်နှာမော့ က်ပြီး အိပ်မော ကျနေကြပြီ။ သူတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းနှစ် လုံးနဲ့ စတော် ဘယ်ရီမေ့ရှိတ် နှစ် ခွက်က စားပွဲခုံပေါ်မှာ အမြင်သစ်နဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ ပန်းပုလို၊ သူတို့မှာ အသေကောင်တွေ လို အိပ်နေလိုက်တာ။ သူတို့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် တို့အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်နိုင်မယ့် ပုံမပေါ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် လည်း သေနတ်ကို ကောင်တာရှိရာ ပြန်လွှဲပြီး ချိန်လိုက်တယ်။

တစ်ဆိုင်လုံးမှ မက်ဒေါက်ဖ်ဝန်ထမ်းသုံးယောက် ပဲရှိတယ်။ ကောင်တာမှာ ထိုင်တဲ့ ကောင်မ လေးရယ်၊ ဖြူဖျော့ဖျော့ ဘဲဥပုံမျက်နှာနဲ့ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်မန်နေဂျာကောင်ရယ်၊ မီးဖိုချောင်မှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေတဲ့ ကျောင်းသားလေးရယ်၊ လူရိပ်တစ်ရိပ်လို သူ့မျက်နှာက ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့မျက်နှာမျိုး။ သူတို့အားလုံး ငွေသိမ်းစက်အနောက်မှာ ရပ်လို့ ကျွန်တော် ပြောင်းတိုသေနတ်ရဲ့ ပြောင်းဝထဲကို ငေးကြည့်နေကြတယ်။ အင်ကန်ရေတွင် :ကို ငုံ့ကြည့်နေကြတဲ့ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် တွေ လိုမျိုး။ တစ်ယောက် မှ မအော်ဟစ်သလို တစ်ယောက် မှလည်း ခြိမ်းခြောက်တဲ့ အပြုအမူမျိုး မလုပ် ကြဘူး။ သေနတ်က လေးလွန်းလှတဲ့အတွက် ကျွန်တော် မှာ ခလုတ်ပေါ် လက်ချောင်းတင်ပြီး ငွေသိမ်း စက်ပေါ်ကို ပြောင်းတင်ထားရတယ်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ငွေပေးပါ့မယ်’
မန်နေဂျာရဲ့ အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့။

‘သူတို့က ဆယ့်တစ်နာရီကပဲ သိမ်းသွားတော့ သိပ်တော့ မကျန်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိသလောက် အကုန်ယူ သွားပါ။ ကျွန်တော် တို့က အာမခံထားပြီးသားပဲ’

‘အရှေ့ဘက် ပြတင်းကာကို ချလိုက်ပါ။ ဆိုင်းဘုတ်ကို မှိတ်လိုက်ပါ’

ကျွန်တော် ဇနီးက ပြောလိုက်တယ်။

‘တစ်ဆိတ်မျှ၊ ကျွန်တော် ဒါတော့ လုပ်ပေးလို့မရဘူး၊ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ပိတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော် တာဝန် ဖြစ်မယ်’

မန်နေဂျာကပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် မိန်းမက လေးလေးကြီးနဲ့ထပ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက် ပြန်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံပဲ။

‘သူပြောသလို လုပ်လိုက်တာ ခင်ဗျားအတွက် ပိုကောင်းမယ်နော်’

ကျွန်တော် က သတိပေးလိုက် တယ်။

သူလည်း ငွေသိမ်းစက်ပေါ်က သေနတ်ပြောင်းဝကို ကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော် မိန်းမကိုကြည့် လိုက်၊ ပြီးတော့ သေနတ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း မလွှဲမရှောင်သာကိစ္စလို့ပဲ မှတ်ယူပြီး စိတ်လျှော့လိုက်တော့တယ်။ ဆိုင်းဘုတ်ကို မီးပိတ်ပြီး လျှပ်စစ်ခလုပ်ခုံပေါ်က ခလုတ်တစ်ခု ကို ဖိချလိုက်တယ်။ ပြတင်းကာတွေ ကို ချဖို့၊ သူ သူခိုးလုန့်အချက်ပေးခေါင်းလောင်း နှိပ်လိုက်မှာ ကို စိုးရိမ်တာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း သူ့ဆီက မျက်လုံးမခွာရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ မက်ဒေါနယ်မှာ အဲဒီ လို အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းမရှိတာ အသိသာကြီးပါ။ အခုလိုလုယက်ခံရတာ မျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးလို့လည်း ဖြစ်မယ်။

အရှေ့ပြတင်းကာတွေ ပိတ်လိုက်တဲ့အတွက် ဝုန်းခိုင်းကြသံတွေ အကျယ်ကြီးကြားလာရတယ်။ ပုံးအလွတ် တစ်လုံးထဲ ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံနဲ့ ရိုက်နေသလိုမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲခုံပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ အတွဲ ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျွန်တော် အဖို့ ဒီလိုအိပ်မောကျပ်မျိုးကို မတွေ့ ရတာ နှစ် နဲ့ချီပြီး ရှိပြီပဲ။

‘ဟမ်ဘာဂါ အကြီးသုံးဆယ် ယူသွားမယ်’

ကျွန်တော် မိန်းကပြောလိုက်တယ်။

‘ပိုက်ဆံပဲ ပေးပါရစေလားဗျာ’

မန်နေဂျာက အသနားခံလိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့လိုတာထက် ပိုပေးလိုက် ပါ့မယ်။ တခြားတစ်နေရာမှာ သွားဝယ်စားနိုင်ပါတယ်၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် စာရင်းတွေ ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက် ရင် ကောင်းမယ်’

ကျွန်တော် က ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

သုံးယောက် လုံး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်သွားပြီး ဟမ်ဘာဂါအကြီး သုံးဆယ်စလုပ်ကြတယ်။ ကျောင်းသားလေးက ဘာဂါကိုကင်ပြီး မန်နေဂျာက ဘိန်းမုန့်ထဲ ညှပ်ထည့်တယ်။ ကောင်မလေးက အားလုံးကို ထုပ်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက် မှ စကားမပြောကြဘူး။

ကျွန်တော် လည်း ရေခဲသေတ္တာအကြီးကြီးကို မှီပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။ သေနတ်က ဒယ်ပြားကို ချိန်လို့၊ အညှိရာရင် အစက်အပြောက် အထည်ဒီဇိုင်းတွေ လို အသားပြားလေးတွေ က ဒယ်အိုးပေါ်မှာ စီရရီနဲ့ တရှိရှိမြည် နေခဲ့တယ်။ ကြော်လှော်နေတဲ့ အသားနံ့မွှေးမွှေးက ကြမ်းပိုးအသေးစားလေးတွေ ကို ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အပေါက်မှန်သမျှကို တူးဆွလို့ သွေးကြောထဲကို ပျော်ဝင်ပျံ့နှံ့ကာ ဟိုး ချောင် ကြိန်ချင်ကြားထိတိုင် ရောက်ရှိပျံ့နှံ့ တစ်ဖန်ကျွန်တော် ရဲ့ ဆာလောင်နေတဲ့ လေလုံပိတ် လိုက်ကုတ် မှာ အစိုင်အခဲဖွဲ့တည်လို့ သူ့ရဲ့ ပန်းရောင် နံရံတွေ ကို ကုတ်ကတ်တွယ်ဖက်လိုထားတယ်။

အဖြူရောင် ထုပ်ပြီးသား ဘာဂါအပုံကြီးက ကြီးကြီးလာတယ်။ ကျွန်တော် မှာ လက်နဲ့ဆုပ်ကိုင် ပြီး ဖြယ်ချင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာကျွန်တော် တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့

ကိုက်ညီပါ့မလား စိုးရိမ်မိတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် စောင့်ရမှာ ပဲလေ။ မီးဖိုချောင်ရဲ့ အပူရှိန်နဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ စကိတ်စီးမျက်နှာဖုံး အောက်မှာ စပြီး ချွေးပြန်လာမိတယ်။

မက်ဒေါနယ် ဝန်ထမ်းတွေ လည်း ပြောင်းတိုသေနတ်ရဲ့ အဝကိုတစ်ချက် တစ်ချက် ခိုးကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဘယ်ဘက်လက်သန်းလေးနဲ့ နားရွက်ကိုကုတ်ခြစ်မိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အခါ နားရွက်က အမြဲပဲယားတတ်တယ်။ ကျွန်တော် လက်ချောင်းတွေ နဲ့ နားရွက်ထဲကို ထိုး ထိုးကလော်တဲ့အခါ သေနတ်ပြောင်းက ဒယီးဒယိုင် အပေါ်အောက် လှုပ်ခါလို့ သူတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတော် တဆကျည်ထွက်သွားစရာ မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော် က မောင်းမှမတင်ထားတာ။ ဒါကိုတော့ သူတို့မသိဘူးလေ။ ကျွန်တော် လည်း ပြောလို့ဘယ် ဖြစ်မလဲ။

ကျွန်တော် မိန်းမလည်း ပြီးပြီးသား ဟမ်ဘာဂါကို ရေတွက်ပြီး ဈေးဝယ်အိတ်နှစ် လုံးထဲ ထည့် လိုက်တယ်။ တစ်အိတ်ကို တစ်ဆယ့်ငါးလုံးစီ။

‘ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာ လဲဟင်’

ကောင်မလေးက ကျွန်တော် ကိုမေးလိုက်တယ်။

‘ဘာကြောင့် ပိုက်ဆံယူသွားပြီး ကြိုက်တာဝယ်မစားတာလဲ။’

ဟမ်ဘာဂါအလုံးကြီး သုံးဆယ်ကို စားရတာ ဘာများ ကောင်းလို့လဲ’

—ကျွန်တော် လည်း ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် မိန်းမက ရှင်းပြတယ်။

‘ကျွန်မတို့လည်း တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ကလည်း တစ်ဆိုင်မှမဖွင့်လို့ပါ။ တကယ်လို့များ ဖွင့်ရင် ကျွန်မတို့လည်း ပေါင်မုန့်ဆိုင်ပဲ လုမှာ ပါ’

ဒီစကားက သူတို့ကို ကျေနပ်သွားစေပုံပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ သူတို့ထပ်ပြီးမေးခွန်းမထုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် မိန်းမလည်း Coke ခွက်ကြီး နှစ် ခွက်မှာ

လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အတွက် ပိုက်ဆံပေးလိုက် တယ်။

‘ကျွန်မတို့က ပေါင်မုန့်ပဲယူမှာ ၊ တခြားဘာမှမယူဘူး’

သူမက ပြောလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက ခေါင်းညှိတ်သလို၊ ခေါင်းခါသလို မရေမရာတုံ့ပြန်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် နှစ် ခုလုံးတစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူမက ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် လည်း နည်းနည်း တော့ တွေ့ကြည့်လိုရတယ်။

ကျွန်တော့်မိန်းမက သူမအိတ်ထဲက ကြိုးတစ်ခွထုပ်ပြီး သုံးယောက် လုံးကို တိုင်တစ်တိုင်မှာ ကျွမ်းကျင်မှု အပြည့်နဲ့ ပူးချည်လိုက်တယ်။ အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်တဲ့အတိုင်း ကွက်တိပ်။ သူမက ကြိုးက တင်းနေသလား၊ အပေါ့အပါးသွားချင်သေးလား မေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက် မှ ဘာမှမပြောကြဘူး။ ကျွန်တော် လည်း သေနတ်ကို စောင့်နဲ့ပြန်အုပ်လိုက်တယ်။ သူမကလည်း ဈေးဝယ်အိတ်ကို ဆွဲပြီး နှစ် ယောက် သားထွက်ခဲ့ကြတယ်။ စားပွဲခုံပေါ်မှာ က်အိပ်နေတဲ့ နှစ် ယောက် ကတော့ ပင်လယ်နက်ထဲ က ငါးစုံတွဲ လိုပဲ အိပ်နေဆဲ ဒီလောက် အိပ်မောကျနေတဲ့ နှစ် ယောက် ကို ဘယ်လိုလုပ်မှ နှိုးလာမယ် မသိ။

ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သား နာရီဝက်လောက် မောင်းလာကြတယ်။ အဆောက်အအုံတစ် ခုဘေးက လွတ်နေတဲ့ကားရပ်နားဝင်းလေးထဲ ထိုးရပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ မှာ ပဲ ဟမ်ဘာဂါစားပြီး Coke သောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် က ဟမ်ဘာဂါခြောက်လုံးကို အစာအိမ်ရဲ့ လိုဏ်ဂူကြီးထဲ ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။ သူမက လေးလုံးစားတယ်။ ကျန်တဲ့အလုံးနှစ် ဆယ် ကတော့ အနောက်ဘက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ။ ဘယ်တော့မှ မပျောက်နိုင်ဘူးလို့တောင် ထင်မိတဲ့ဆာလောင်မှု က မနက်မိုးသောက်လာတာနဲ့ ပျောက်ကွယ်လို့သွားတယ်။ နေရဲ့ ပထမှဆုံးအလင်းရောင် ဟာ အဆောက်အအုံရဲ့ ညှစ်ပတ်နေတဲ့ နံရံကို ခရမ်းရောင် သုတ်လိမ်းပေးတယ်။ SONY BETTA ရောမ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို စူးရှတောက်ပစေတယ်။

မကြာမီမှာ ၎င်းကလေးတွေ ရဲ့ ကျီကျီကျာကျာမြည် သံအပြင်

အဝေးပြေးကားတာယာကြီးတွေ ရဲ့ ဆွဲငင်ပွတ်တိုက်သံတွေ ပါ ကြားလာရတယ်။

အမေရိကန်စစ်တပ်ရေဒီယိုက ကောင်းဘွိုင်သီချင်း လာနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် သား စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မှုးသောက်ကြတယ်။ ပြီးနောက် သူမ က ကျွန်တော် ပခုံးပေါ်မှီလို။

‘ငါတို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ကော အမှန်တကယ် လိုခဲ့လို့လားဟာ’

ကျွန်တော် က မေးလိုက်တယ်။

‘ဒါပေါ့၊ လိုတာပေါ့’

သူမက သက်ပြင်းရှည်ရှည် တစ်ချက်ဆွဲပြီး ကျွန်တော် ကို

မှီပြီးအိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူမက ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးနူးညံ့လို့။

အခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ကျွန်တော် လှေကန်ရံကို မှီပြီး

ပင်လယ်အောက်ထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ မီးတောင်က ငြိမ်းသွားပြီ။ ရေရဲ့ တည်ငြိမ်နေတဲ့ မျက်နှာပြင်က ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ရောင် ပြန်ဟပ်လို့နေတယ်။ လှိုင်းကြပ်ခွပ်လေးတွေ က လှေကန်ကို တစ်ဖျပ်ဖျပ်ရိုက်လို့ ပိုးသားညှပ် ဝတ်စုံများ လေထဲမှာ လွန်လွန်လူးနေသလို တခြားဘာမှမရှိ။

ကျွန်တော် လည်း လှေကြမ်းခင်းမှာ ပဲ ကျောဆန့်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး

တက်လာမယ့် ဒီလှိုင်းတွေ က ကျွန်တော် ကို သင့်တော် ရာ သယ်ဆောင်သွားဖို့ စောင့်နေမိတယ်။

The Secondary Bakery Attack by Haruki Murakami ကို Gay

Rubin ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှတစ်ဆင့် ပြန်ဆိုပါသည်။

...

လှပသော ဧပရယ်မနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း

လှပတဲ့ဧပရယ်မနက်ခင်းတစ်ခု။ တိုကျိုရဲ့ သားနားလှတဲ့ ဟာရာဂျူကုနားက
လမ်းသွယ်တစ်ခု မှာ လျှောက်လာရင်း ကျွန်တော် ဟာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်စုံလှတဲ့
ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်း သူမကဒီလောက်ကြီး ကြည့်မကောင်းပါဘူး။
သတိပြုမိလောက်စရာ မရှိဘူး။ အဝတ်အစားတွေ ကလည်း ထူးထူးခြားခြားမရှိ။
နောက်ကျောက ဆံပင်ဆိုလည်း အိပ်ရာက ထလာသလို ကွေးကောက်လို့။ ငယ်လည်း
မငယ်တော့ပါဘူး။ သုံးဆယ်နားနီးနီးရှိမယ်။ ပြောရရင် ကောင်မလေးလို့တောင်
သုံးလို့မရတော့ဘူး။ သို့ပေမဲ့ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အလိုကတည်းက ကျွန်တော်
သိလိုက်တယ်။ သူမဟာ ကျွန်တော် အတွက် ရာနှုန်းပြည့် ပြည့်စုံနေတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။
သူမကို တွေ့လိုက်တဲ့ခဏမှာ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ထဲ တဒုတ်ဒုတ်မြည် ဟည်းသွားတယ်။
ကျွန်တော် ပါးစပ်တွေ ကလည်း ကုန္တာရလို ခြောက်ကပ်လို့။

ခင်ဗျားမှာ လည်း ခင်ဗျားကိုယ်ပိုင်အကြိုက်တွေ တော့ ရှိမှာ ပဲ။

ဆိုကြပါစို့၊ ခြေတံသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ သွယ်လှတဲ့ လက်ချောင်းတွေ နဲ့၊
ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားနဲ့အချိန်ပေးပြီး ညစာလိုက်စားပေးမယ့် မိန်းကလေးမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မယ်။

ကျွန်တော် မှာ လည်း ကျွန်တော် အကြိုက်နဲ့ ကျွန်တော် ပေါ့။
တစ်ခါတစ်ရံစားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ဟာ ဘေးစားပွဲက မိန်းကလေးကို
ငေးနေမိတတ်တယ်။ အကြောင်း ကတော့ သူမရဲ့ နှာခေါင်းအကျကို သဘောကျလို့။

သို့ပေမဲ့ လူ တစ်ယောက် အတွက် ရာနှုန်းပြည့် ပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးမျိုးဟာ အဲဒီ
လိုကနဦး စိတ် ထဲမှာ မှန်းထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ နှာတံကို

အကြီးအကျယ်စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်မှာ သူမရဲ့ နာတံလေးကို ဘယ်လိုပုံပန်းလဲဆိုတာ သတိတောင်မထားမိဘူး။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ကတော့ သူမနာတံဟာ ဒီလောက်ကြီး မလှပါဘူးဆိုတာပဲ။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းပါတယ်။

မနေ့က လမ်းပေါ်မှာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကိုတွေ့လိုက်ရတယ် လို့ ကျွန်တော် က တစ်ယောက် ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်လား၊ ကြည့်ကောင်းမှာ ပေါ့’

လို့ သူကပြန်ပြောတယ်။

‘အဲဒီ လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မင်းကြိုက်တဲ့ပုံမျိုးပေါ့’

‘ငါလည်း မသိဘူး၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မျက်လုံးက ဘယ်လိုလဲ၊ ရင်သားက ဘယ်လောက်ကြီးလဲ စတာမျိုးတွေ ဘာဆို ဘာမှမှတ်မိတော့ဘူး’

‘ထူးဆန်းလှချေလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ထူးဆန်းတယ်’

‘ဒါဖြင့် မင်းဘယ်လိုလုပ်သလဲ၊ သူ့ကို စကားသွားပြောသလား၊ နောက်ကလိုက်သွားသလား’

သူက ပျင်းရိပျင်းတွဲ နဲ့မေးတယ်။

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ ဆုံလိုက်ရုံသက်သက်ပါပဲ၊ သူကအရှေ့က အနောက်ကို လျှောက်သွားတယ်၊ ငါကအနောက်က အရှေ့ကို သွားတယ်၊ တကယ့်ကို သာယာတဲ့ ဧပရယ်မနက်ခင်းလေးပဲ’

ကျွန်တော် အနေနဲ့ သူမကိုစကားပြောချင်မိတယ်။ နာရီဝက်လောက်ဆို ရပါပြီ။ သူမအကြောင်း ကို မေးမယ်။ ကျွန်တော် အကြောင်းကို ပြောပြမယ်။ အမှန်တကယ်က ၁၉၈၁

ခုနစ် လှပတဲ့ ဗေရယ် မနက်ခင်းဟာရာဂျူကူ လမ်းသွယ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံခဲ့ကြတဲ့ ကံကြမ္မာရှုပ်ထွေးမှု အကြောင်း သူမကိုရှင်းပြချင်တာပါ။
ဒါဟာနွေးထွေးတဲ့ လျှို့ဝှက်မှု တွေ နဲ့ ပြည့်ကျပ် နေတဲ့အရာပဲ။ ကမ္ဘာကြီးမှာ ငြိမ်းချမ်းမှု တွေ
ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ အချိန်တုန်းက လုပ်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း နာရီတစ်လုံးလိုပဲ။

စကားပြောပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် တို့ တစ်နေရာရာမှာ
နေ့လယ်စာစားကြမယ်။ ဝူဒီအယ်လင် ကား ကြည့်ရင်တောင် ကြည့်လိုရတယ်။
ဟိုတယ်ဘားတစ်ခုမှာ ကော့တေးသောက်ကြမယ်။ ကံများ ကောင်းခဲ့ရင် ချစ်ပွဲတောင်ဝင်
ဖြစ်ကြဦးမယ်။ အလားအလာတွေ က ကျွန်တော် နှလုံးသားကို တဒေါက်
ဒေါက်ခေါက်နေကြတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ကြားမှာ ၁၅
ကိုက်လောက်ပဲရှိတော့မယ်။ ကျွန်တော် သူမကို ဘယ်လိုများ ချဉ်းကပ်ရမလဲ။ ဘာမှာ
ပြောလိုရမလဲ။

‘ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ။ စကားနည်းနည်း ပါပါပြောဖို့ နာရီဝက်လောက်များ
အချိန်ပေးနိုင်မလား’

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ။ ဒါက အာမခံအရောင် :သမားလေသံပေါက်တယ်။

‘တစ်ဆိတ်လောက်၊ ဒီနားမှာ ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့
အဝတ်လျှော်ဆိုင်သိသလားမသိဘူး’

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိလှဘူး။ ကျွန်တော်
လျှော်စရာအဝတ်အစား ဘာမှမပါတာ။ ဘယ်သူက ဒီလိုစကားမျိုးကို ယုံမှာ လဲ။

ဒီလိုရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောလိုက်ရင်ကော။

‘ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် အတွက်
ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးပါ’

မ ဖြစ်သေးပါဘူး။ သူမက ဒါကို ယုံမှာ မဟုတ်။ သူမက ယုံခဲ့ရင်တောင်

ကျွန်တော် နဲ့ စကား ပြောချင်ပါ့မလား မသိဘူး။ သူမကပြောမယ်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မက ရှင့်အတွက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကတော့ ကျွန်မအတွက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး’

အဲဒီ လိုမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့များ အဲဒီ လို အပြောခံရရင် ကျွန်တော် ဟာ တစ်စစီ များ ဖြစ်သွားမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ကနေ ပြန်ကောင်းလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် က သုံးဆယ့်နှစ် နှစ် ရှိပြီ။ အသက်က စကားပြောလာပြီမဟုတ် လား။

ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သား ပန်းရောင် :တဲ့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆုံကြတယ်။ နွေးထွေးတဲ့ လေပြည်လေးက ကျွန်တော် အရေပြားကို တို့ထိသွားတယ်။ ကတ္တရာက စိုစွတ်လို့။ နှင်းဆီရနံ့ကို ကျွန်တော် ရလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် သူမကို စကားပြောလို့မထွက်။ သူမကအဖြူရောင် ဆွယ်တာလေးကို ဝတ်ထား တယ်။ ညာဘက်လက်ထဲမှာ ဖြူစွတ်နေတဲ့ စာအိတ်တစ်အိတ်၊ တံဆိပ်ခေါင်း မကပ်ထားသေး။ ကြည့်ရတာ သူမဟာ တစ်ယောက် ယောက် ဆီ စားရေး နေခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ အိပ်ချင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို ကြည့်ရတာ တစ်ညလုံး ထိုင်ရေး နေတာတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ စာအိတ်ထဲမှာ သူမရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အကုန်လုံးပါနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် လည်း ရှေးနည်းနည်း ဆက်လှမ်းပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူမကလူအုပ်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်လို့သွားခဲ့ပြီ။ အခုတော့ ကျွန်တော် သူမကို ဘာပြောသင့်သလဲဆိုတာ သိခဲ့ရပြီ။ ပြောရမှာ တော့ နည်းနည်း ရှည်မယ်။ အဆင်ပြေအောင် ပြောနိုင်ပါ့မလားတောင် မသိ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးတွေ က ဘယ်တော့မှ လက်တွေ့ မကျခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုအဲဒါက ‘တစ်ခါတုန်းက’ နဲ့ စပြီး ‘ဝမ်းနည်းစရာ ဇာတ်လမ်း လေးလို့ မထင်ဘူးလား’နဲ့ အဆုံးသတ်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတုန်းက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။

ကောင်လေးက ဆယ့်ရှစ် နှစ် ၊ ကောင်မလေးက ဆယ့်ခြောက်နှစ် ။ သူက သူမတူအောင်
မချောမလှသလို သူမကလည်း ထူးထူးခြားခြားမလှပါဘူး။ သူဟာအခြားသူတွေ လိုပဲ
သာမန်အထီးကျန်ကောင်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူမကလည်း
သာမန်အထီးကျန်ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ သူတို့အတွက် ၁၀၀
ရာခိုင်နှုန်း ပြည့်စုံတဲ့ ဖူးစာဖက်ဟာ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေခဲ့တယ်လို့ အသည်းထဲစွဲနေအောင်
ယုံမှတ်ထားကြတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ အံ့ဖွယ်သရဲကိစ္စတွေ ကို ယုံကြည်ကြတယ်။ အဲဒီ
အံ့ဖွယ်ကိစ္စကလည်း အမှန်တကယ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

တစ်ရက်မှာ သူတို့နှစ် ယောက် ဟာ လမ်းထောင့်တစ်ခုမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ
ကြတယ်။ ကောင်လေးကပြောတယ်။

‘တကယ့်ကို မယုံနိုင်စရာပဲ။ ငါမင်းကို တစ်ဘဝလုံး ရှာဖွေနေခဲ့တာ။ မင်း
ကတော့ ယုံချင်မှ ယုံလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာငါ့အတွက် ၁၀၀
ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးပါ’

သူမကလည်း ပြန်ပြောတယ်။

‘ရှင်ကလည်း ကျွန်မအတွက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက်
ပါ။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မှာ အသေးစိတ်ပုံဖော်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိပဲ၊ ဒါတကယ့်ကို
အိပ်မက်လိုပဲ’

သူတို့နှစ် ယောက် သား ပန်းခြံခုံတန်းလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်ကြတယ်။ တစ်ယောက်
လက်ကို တစ် ယောက် ဆုပ်ကိုင်လို့။ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်
ဖောက်သည်ချလို့။ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ သူတို့ဟာ အထီးမကျန်တော့ဘူး။ သူတို့ဟာ ၁၀၀
ရာခိုင်နှုန်းပြည့်စုံတဲ့အဖော်ကို အပြန်အလှန်တွေ့ ရှိခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ၁၀၀
ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ အဖော်ကို ရှာတွေ့ ခဲ့ရုံမက အဲဒီ အဖော်ကလည်း သူ့ အတွက် ၁၀၀
ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ ကိုယ့်ကို ရှာတွေ့ ခဲ့တာဟာ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်းသလဲ။

ဒါဟာ တကယ့်အံ့ဖွယ်ကိစ္စပဲ။ စကြဝဠာကြီးရဲ့ အံ့ဖွယ်ကိစ္စပဲ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့နှစ် ယောက် သား
ထိုင် ပြောနေကြရင်းနဲ့ သူတို့နှလုံးသားထဲမှာ စိုးစဉ်းမှုသော သံသယလေးက အမြစ်တွယ်လို့
လာခဲ့တယ်။ အိပ်မက်က အမှန်တကယ် ဖြစ်လာဖို့ ဒီလောက်လွယ်သတဲ့လား။

ဒီနောက်တော့ သူတို့စကားပိုင်းခဏစဲသွားတဲ့အချိန် ကောင်လေးက
ကောင်မလေးကိုပြော တယ်။

‘ငါတို့ စမ်းသပ်မှု တစ်ခုလုပ်ကြရအောင်၊ တစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့၊
တကယ်လို့သာ ငါတို့ ဟာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ ချစ်သူတွေ
သာ အမှန် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာမှာ ပြန်ဆုံကြမှာ မလွဲပါဘူး၊ အဲဒီ လို
ပြန်ဆုံကြတဲ့အခါမှပဲ ငါတို့ဟာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့သူတွေ
လို့ သိနိုင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အချိန် အဲဒီ နေရာမှာ ပဲ ငါတို့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ မင်းဘယ်လိုထင်လဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ လိုမျိုး ကျွန်မတို့ စမ်းကြည့်သင့်တယ်’

သူမကလည်း ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ခွဲခွာခဲ့ကြတယ်။ သူမက အရှေ့၊ သူကအနောက်။ တကယ်တော့
သူတို့သဘော တူခဲ့ကြတဲ့ စမ်းသပ်မှု ဟာ တကယ့်ကို မလိုအပ်ပါဘူး။ သူတို့
ဒီလိုမျိုးဘယ်တော့မှ မစမ်းသပ်သင့်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့ဟာ အမှန်တကယ်ကို
တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ၁၀၀ ရာနှုန်း၊ ပြည့်စုံနေတဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီး သူတို့နှစ်
ယောက် ရဲ့ တွေ့ဆုံမှု ဟာလည်း တကယ့်အံ့ဖွယ်ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ဟာ
ငယ်ရွယ်သေးတဲ့အတွက် ဒါကိုမသိနိုင်သေးဘူး။ အေးစက်ပြီး စာနာမှု မရှိတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့
လှိုင်းတံပိုးတွေ ကတော့ သူတို့ကို မညှာမတာ ရိုက်ပုတ်လို့။

ဆောင်းတွင် :တစ်ခုမှာ သူတို့နှစ် ယောက် လုံးဟာ ရာသီအလိုက် ဖြစ်တတ်တဲ့
ပြင်းထန်လှတဲ့ တုပ်ကွေးတစ်မျိုးကို ခံစားခဲ့ကြရတယ်။ သေခြင်းနဲ့ရှင်ခြင်းကြား ကူးလူးနေတဲ့
ရက်သတ္တပတ်ကို ဖြတ် သန်းပြီးတဲ့နောက် သူတို့ဟာ မှတ်ဉာဏ်တွေ အကုန်လုံး
ဆုံရှုံးခဲ့ရတော့တယ်။ သူတို့တွေ နီးလာတဲ့အခါ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းလို့။ ၈.H

Lawrence ရဲ့ ဝက်ရပ်စုဘူးလေးလိုပဲ ပြောင်းတလင်းခါလို။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ လူငယ်လေးတွေ ပါ။ သူတို့ရဲ့ မနေ မနား အားထုတ်မှု တွေ နဲ့ပဲ အသိဉာဏ်နဲ့ ခံစားမှု တွေ ကို ပြန်လည်ရရှိလာခဲ့ပြီး သူတို့ဟာ တင်းပြည့်လူ့ အဖွဲ့အစည်းဝင်တွေ ပြန် ဖြစ်လာကြတယ်။ ကောင်းကင်ဘုံကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပဲ။ သူတို့ဟာ မြေ အောက်မီးရထားတစ်လိုင်းကနေ တစ်လိုင်းကူးပြီး စီးတတ်တဲ့၊ စာတိုက်မှာ အမြန်ချော့ပို့နဲ့ စာပို့တတ်တဲ့ တကယ့်ဒေါင်ဒေါင်မြည် နိုင်ငံသားတွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ၇၅ ရာနှုန်း ဒါမှမဟုတ် ၈၅ ရာနှုန်းလောက် ပြည့်စုံတဲ့သူတွေ နဲ့ ချစ်ခဲ့ကြသေးတယ်။

အချိန်က လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် အလျင်အမြန် ကုန်ဆုံးလိုနေတယ်။ မကြာမီမှာ ပဲ ကောင်လေးက သုံးဆယ့်နှစ် ၊ ကောင်မလေးက သုံးဆယ်ပြည့်သွားတယ်။

လှပတဲ့ ဧပရယ်မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ကော်ဖီသောက်မယ် စိတ်ကူးပြီး ကောင်လေးက အနောက် က အရှေ့ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကောင်မလေးက အမြန်ချော့ပို့နဲ့ စာတစ်စောင်ပို့ဖို့ အရှေ့က အနောက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ နှစ် ယောက် စလုံးက တိုက်မြို့ ဟာရာဂျူနားက လမ်းကြားလေးတစ်ခုမှာ လျှောက်လာနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက် ဟာ လမ်းရဲ့ အလယ်လောက် မှာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ဖြတ်ကျော်သွားကြတယ်။ အဲဒီ ခဏတာလေးမှာ ပဲ သူတို့ရဲ့ နှလုံးသား ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အမှတ်တရလေးက ဝင်းလက်သွားတယ်။ ကိုယ်စီကိုယ်စီရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီ မှာ သူတို့သိလိုက်ကြတယ်။

သူမဟာ ငါ့အတွက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့ သူပဲ၊ သူဟာ ငါ့အတွက် ၁၀၀ ရာနှုန်းပြည့်စုံတဲ့သူ ပဲ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်မီးတောက်လေးက အားနည်းဖျော့တော့လွန်းတော့ သူတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၄ နှစ် ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိနိုင်တော့ဘူး။ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ သူတို့ တစ်ယောက် ကို တစ် ယောက် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လူအုပ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ထာဝရပဲ။ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပဲ၊ အဲဒီ လို မထင်မိဘူးလား။ ဟုတ်တယ်၊

ဇာတ်လမ်းလေးက တော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက ကျွန်တော် သူမကို
ပြောခဲ့သင့်တဲ့အရာပဲ။ ။

On seeing the 100% perfect girl one beautiful April morning by
Haruki Murakami ကို Jay Rubin ၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်မှ ပြန်ဆိုပါသည်။

...